



1

Förargas ej på mig

Förargas ej på mig, mitt brev ej sänder riva
Och trampa det i sand, då vill jag ensam bliva
Ty jag älskar ingen ann, än dig min vän ända.
För jag ej äga dig, se då vill jag ensam ge.

2.

Shall jag väl ensam gå i alla mina dagar.
Och ej den vännen ja som hjälpt mig behagar.
Se då är du min vän, orsaken till mitt fall.
Du riket har din vän, som dig älskat överallt.

3.

Eft ungf och redbart sinn, min vän om du är trogen.
Du finna skall hos mig, fastän jag ej är mogen.
Men innan några år, se då är jag sidseds.
Kom da och lyud mig tro, se då är jag tillreds.

4.

Men kanske tycker du, att jag är allt för ringa
En annan vän du har som i ditt hjärtा rovinga
Men guld och rikedom vä'l lätta försvinna kan.
Men kärleken till dig den aldrig slöckna kan.

5.

Jä bjuder du mig tro, så då är jag förmöjder,
Att jordisk glädje då shall dela vara förtjader.
Ja sed han enig är han är väl alltfjentvis
Han leder oss förrist och hjälper oss till sist.
6.

Nu lägger jag min penna, och sluter så att skriva
Jag lägger mig i säng, och nyssar en god nöta.
Uti en sonn så röt jag talar så med dig.-
Men när jag vaktar upp, då är du längst från mig.

Mallgård den 18 juni 1935 Harald Lönng

Bläklädda flickor.

Fast äldern har dämpat, mitt hjärntat gjöt
Den frukt ej mitt minne dock istår.
Där kärleken brakte mig nöd och sorg.
I ungdomens korta vår.
Från färnarnas löppar jog lysnar fog.
Hon hjärntat var gott åndas.
Till dess jog jag min tro bestulen hör
Att bläklädda flickor trå.
Refräng.

Blondaste lockar follo
Sär på den yngsta skind.
Honers hämna smekte mitt öra.
Som rus av sommervind.
Den andra var mörk som natten,
Sär sğärnorna lindra klart.
Båda fysa mig med sin färgning.
Så råtersamt och underbart.

Först ville den blonda min tro jag ge.
Men hon fog ej den hand jag bjöd,
Förvägrades jag bjöd henne varmt och ömt.
Att dela mitt enkla brod.

Med röfthet hon rade endast den.
Var värdig att honne ja.
Som kunde både guld och givdar ge.
Att bläklädda flickor kva.

Refräng. Blondaste lockar follo etc.
3.

Och till den mörka jog sedan gick,
Att blicka min kärlek varm,
Jag eger ej guld men ett hjärta jag har.

7.
Tom står uti hufast barm.

Föräklig hon sade jag blott far,
Den man som här hättet namn
Låt åra och rykte beronna dig.
Så öppna för deg min famn.

Befräng. Blondaste lockar föllo. etc.

8.
Nu är jag gammal vorden
Ensam jag går min stig.
Hem aldrig kan jag förglömma
De två som har älskat mig
Ej gyllene skatter varv jag.
Ej fram jag arnat spår,
~~Bland minnen~~ Sen längre borta är allt vad jag älskat.
Bland minnen jag sorgson går.

Befräng. Blondaste lockar föllo. etc.

Mäligårds i Österkog den 2 Dec 1935-

Harald Wintberg

3. Den övergivna.

På höjden av alpernas toppar
Där står en så däglig ruin
Men ner i den doftande dalen
1. Bond Selma 1. sin brötkoppskrans.

2.

På slottet en adelsman bodde
Så fäck med sin sköld och sin borg.
Men ner i den doftande dalen.
1. Står blomman 1. i däglig skrud.

3.

Han sade till froken den rhöna
Kom räck mig din snövita hand.
Sen går vi till bunden den grona.
1. Där knyfar 1. vi kärlekens band.

4.

Och upp i den strålande salen
Där riddarn smeker sin brud.
Men uti den doftande dalen.
1. Står Selma 1. i däglig skrud.

5.

6.

Men ner vid den sörande bäcken
 där höras en så plagande röst.
 Min Selma har mig övergivit.
 Jag söker, men finner ej stort.

Mallgårds i Åsikog den 15-12-
Harald Winberg 1935.

1.

Vem sjunger jag för.

Vem sjöng jag för hon var i skilda länder
 Densamma lika som och full.
 För henne sjöng jag vid Edamos stränder
 Och är vid krabben av Jesuv.

2.

Jag lärde honom namn åt näcksgatan
 Och Alpens eko uti Schwabindalen
 Den minsta gästka till i Tivoli
 Men allt det är ju snart förlit.

3.

Vem sjöng jag för, jag delkade en blomma
 En som utt gaff ut dess hjärtas smög.
 Den suger blodet, adronna bli komma
 Men blommnan där, och ormen gör dekommna

7.

Ech under många nätters kval jag stände
 Hur giftet spreds och i mitt hjärtas brände.
 Hall är graven, mörker bor där
 Men allt det är ju snart förlit.

5.

Vem sjöng jag för, min grav är baddad redan.
 Ebed häften blommor och med häften sno.
 Den kylas sären och den lindrar soeden
 Men lugn som evanon vill i rång jag do.

6.

Viss är farvat de skräck av orden.
 Men mycket skont finns likväl kvar på jorden
 Ja skönare den blomman tyckes bli.
 Men allt det är ju snart förlit.

Mallgårds i Åsikog den 25 Dec
Harald Winberg 1935.

5.

Fägelns visa.

Det sjöng en fägel på lindekvist.
 På lindekvist, på lindekvist.
 En liten fägel är jag forvist
 Som kan både spela och sjunga

Mon borta drojer mitt hjärtes vän
Mon borta drojer mitt hjärtes vän
J. lund och mark är han borta än
Edu sygger längst uti skogen.

Suds vackra ängel, med ögon blå
Med ögon blå, med ögon blå.
Hon satt i molnet och hörde på
Och sjöng så sakta i kvällen.

Du lilla fögel på lindeskiv!
Du lilla fögel på lindeskiv!
Dud giv din ålskling åt deg förvist
Som du kan spela och cyrunga

Och fogeln sjunger ånnu idag
Ånnu i dag, ånnu i dag.
En vännen kommit och inte jag
Och inte ängelens keller.

Mäggårds den 28 Dec 1923-

Y
Harold Linberg.

Erik och Anna.

Tid stranden satt Anna med rosor och band.
Och vänta sin Erik förgäves
Och av molnen solen bortskyndes ibland.
Och stranden vagarna händer.
Hon viskar omfamn fast och lycka.
Om jag min Erik i gann gick bryka.
På mörkblå väg.

Då hördes plötsigt en herremans röst
Kom Anna, fly till mitt hjärta
Ty här vid mitt hjärta skall du finna frost.
Fly bort ifrån din farar och din smärta
Hur länge du på stranden gråter.
Din faruk kommer ej mera åter
från mörkblå väg.

Nej, varste Anna, vad Erik är är.
Han kan icke glömma sin flicka
Han lovat att vara mig trogen och skar.
Varthän ödet honom är sticka

Tills hem han kommer jag kransar vira
 Vi då så festligt värt brottopp fira
 I grönan lund.

4.

Din Erik är bortrest var herrmans svar.
 Kanske på sjöbotten ligga
 Din Erik är fästig han ingenting har
 Ned biden hanhända ni digger
 Kom räck mig handen, vill du mig föra
 Jag dig som brud till mitt hem shall föra.
 I. grylme sal.

5.

Hon Erik død, Anna är fästig men full.
 Jag honom blir borgen i döden
 Hon kärlek ej sägs med silver och guld.
 Ej ställer jag truktar för döden
 Vår kärlek nog lättar liggarstaven
 Om Erik är död vi förenas i gravon
 I mörkblå väg.

6.

Då härdes plötsligt en sjömans röst
 En båt lade till vid stranden.

Vid Annas sida han stod mod ett spräng.
 Och räckte förtroligt ut handen.
 Eft utrop härdes och nu i gammen
 Vår sjöman lig i den ljiva hamnen.
 I gröna lund.

7.

Hon åskade Anna så sjömannen sal.
 Här har du din Erik nu åter
 Nu äger jag guld och är lycklig och glad.
 Torka bort dina farar du grader.
 Till eget hem jag dig nu shall föra.
 Ech dig som brud vill jag lycklig göra.
 I. gröna lund.

8.

Och kom där efter ett brottopp stod.
 Ej maken på länge man skadat.
 Där vigdes nu Erik en sjöman så god.
 Med Anna man hadde uppvädat
 Båd fästig och rik att kransar vira
 Och frödas åt lyckan och brottopp fira.
 I gröna lund.

Mallgård i Ålskog den 27 Dec 1935 Harald Almberg.

I Sjönn;

Fall tätta snöflock fall
Och bådda jorden fall
.i.: Det brest som gudor här.
Det längtar svälka där. i.:
2.

Och sen jag sänks ditner
Fall snöflock fall alltmer
.i.: Att jag må bliva gömd
Så gömd som jag är glömd i.:
3.

Tjy ingen moder skall
Besöka gravens vall.
.i.: Och ingen fader här
Skall gråga vad jag är i.:
4.

Dif ingen systrar går.
Att falla röagens här.
.i.: Och ingen broders bröst
Skall sucka där till fröjt. i.:
5.

Och ingen enda van
Skall vända dif igen.
.i.: Att på den vita sno.
En hägkomst blomma strö i.:
6.

Och hon som var mitt allt.
Skall ~~ga deröver~~ kallt.
.i.: Hoor bruden arm i arm.
Så säll och kärleksvarm. i.:
7.

Ack! frusna snöflock fall.
För graven dubbelt kall.
.i.: Att stelnat hjärta da.
Ej åter borjar bla. i.:

Mallgård den 5 Jan. 1936.
Karolaberg

Den fattige spanjoren

Sodans sol av sköna Spanien.
Spanien är mitt festerland.
Sär den smliga hastanjen.
Rikt skuggar sodans strand.

Där cypressen härligt doftar
 I de sköna rosors vär
 Och de sköna rosor dofta.
 Nådalan näktergaten står.

2.

Ensam med min ulta går jag
 Hungrande från dör till dör
 Ingen flicka av ömhet får jag
 Ingen tyllar mig som gör
 Och det biöd som man räcker
 Väders arma bruna hår.
 Sär han i sitt armod sträcker
 Händer han av spe och hår.

3.

Till den fettige spanjoren
 Ingen har ett vänlig ord.
 Han får vita sig på ängen
 Sova där som ulvar bo.
 Ingen kan förstå hans klagen
 Och hans sköna ungdomssång
 Eko kastar torrt tillbaka
 Doda toner utan klang.

Ack när jag för folket sjunger
 Tårar i mitt öga står
 Och det längtan hopp sig smyger.
 Sä till bättre framtidssår.
 O, uti det sköna Spanien.
 Där min barndomsvagga stått.
 Där jag hört uti Kastanjen.
 Näktergaten sina drällar slå.

4.

Hem till Spanien nu jag länttar
 Därför allt försaker jag
 Hem till Spanien harat frängtar
 Tills det slår sitt sista slag.
 Hem till Spanien, hem till Spanien.

Till det solbelysta hav.
 Sär i skuggan av Kastanjen.
 Långtar jag att få min grav.

5.

Så god ordet från den lilla
 I den sköna aftonsfunder.
 Det var lyft och det var sälla
 Örat slutet sig till blund.

Hop ett bråd sitt huvud vilar
 Han i drömmen Spanien ser
 Själer till all-fader ilar
 Spanien som han aldrig till

Mazzgårds den 8 jan 1936
Harald Wintberg

9.

Hälsa det till Mor. (ungefärligt)

1.

Aff min mor ej finnes mer
 Hennes bild ja äfpa ser.

När som sfärorna glimma på kvällen
 Mor som lämnas oss de små.

Förer nog oss från det blå

Här du sfärman på himmelpallen

Tagen hälsning nu till mor att hon förläter
 Aff jag, stora bror på gården står och gråter

Jag sytt femton, ja är stor.

Ja bar hand om alla bror.

Hälsa det till Mor-

2.

Grat ej mer för dina små
 Vi skall reda oss ändå

Det är här att du har mej här på jorden
 Jag är ganska liten än
 Men jag blir nog större sen.
 Och din mor kan du ta mej på armen.
 Jag har lust och vackert att oss förskall bygga.
 Lille bror och jag vi bor där lugna bygga.
 Bona kläder, kala skor.
 Jag far han om lille bror.

Hälsa det till Mor.

3.

Utan mor till himlen gick
 Hon aff löfpe av mig fick
 Aff vi två skulle hjälpa varandra.

Lille bror med hiden han.

Liksom jag nog bli en man.

Han skall tungf vid min sida ej vandra.

Hälsa mor att hon ej mer behöver sörja.

Jag skall växa fort i mornon ska ju börja.

Aff bli bra när jag blir stor.

Ja far han om lille bror.

Hälsa det till Mor.

Alskog den 8 jan 1936
Harald Wintberg.

10. Axel och Hilda.
1.

Bland Världens de sköna och rika lunder satt
Ung Axel med sin Hilda uti en sommarnatt.
Sar språkades om Kärtet om gerna dagars fysjöd
Då lyckan sat den glänste upp i sin middagshöjd.

2.

Den natten för Hilda var lika tung som glad
Hon ålskade hon smekte sitt bröst hon sektat hår.
In till hans hogna hjärta och hoad med sorgsen själ
Faroäl i Nankomssstränder, min ålskande Faroäl.

3.

Fram Norden, från Norden min Fader hort mig Far.
Till Kaliforniens stränder i morgondag han far
Var Kärtet vil han skilja by ringa är din bård.
En man som du ej granna, av honom bliver härd.

4.

Tåtås, då Faroäl dock me*halot ja* sin gard.
En son som jag red himlen är ej din Fader värld.
På stranden vil jag soja red huvet vil jag dö.
Men aldrig vil ja glömma min älla roventa mö.

5.

På stranden ej längre jag tänker droja ja*
Jag längtar till den himmel där nordens stjärnor gå*
Där vill jag blicka nedre på jorden varje kväll.
Och glädjas skall mitt hjärtä om Hilda min är säll.

6.

Och ninden han förde ett skepp på blåvända väg.
På detta var skön Hilda i moln snart skeppet lag.
På stranden lag ung Axel och kvad med sorgsen själ
Faroäl, faroäl min Hilda min ålskande Faroäl.

7.

Men Hilda allena satt mängen affonslund.
Uti sitt nya hemland där var en lövrik lund.
Där sojde hon sin ålskling som än i norden var.
Hui skulle hon därupp allena bliva kvar.

8.

Men jorden och solen be rulla sina klot.
Och dubbelde nya öden far mens kan sta emot.
Nu Hildas Fader kallar sin dotter till sig in.
Han bigger på sin dödsbådd förändrad i sitt sinn

9.

Här Hilda min dotter min Kärtet på jord
Heilt samvel hörjar sakna för sköthet i nord.

Den hjärtas sorg har vällat, förkärlad Axel är,
och om han här dock vore, jag hade honom här.

10.

Så tålte och lade sig gubben sakta ned.

En valnad än i drömmen hans röda hjärta sov.
Hon dog och ned i graven han lades inom kort.
Hon övergiven Hilda gick till sin lövval bort.

11.

På stranden en affon ej solen längd var
Saff annu skona Hilda uti sin lövval kvar.
Hon tankte på sin Axel hon saknade hans namn
Och vinden tog det uti sin andra yman.

12.

Och necken han spelte på bågen upp en sång.
Det framför jungfrun trädde en yngling snart och lång.
Kom i min Yman du skona förskjut ej mig inga ber.
Den som mig har tillfört sin blick i kinden ser.

13.

Din Axel, din afod han ruskade jag är.
Från Norden har jag farit du är mitt hjärta här.
På munthornet bläster aldrig, mer jag sätter kan.
Den turfur duvan Hilda ur hundarna förvann.

Kom Axel, kom Axel och vilta vid mitt bröst.
En hamn han här dig givs, du är min enda fröst.
O Greeland du Karliga som finnes på vår jord
Jag vill din ära prisja flyg högt du sätta ord.

15.

Och solen den klara på purpurberget lag.
Till ålskaren i lunden var liten elnnor såg.
Hur rosenträppar smektes hur Ymantag gjordes här
Det varje Nordan hänta som en gång varit här

16.

Vad sunden anbrakte vet ålskarn endast han.
Oftt elnnor här vana spolat ej kostas bör minnsa
Ty fjorton där därefter sägs Axelis brottopp stå.
Dar kärlek för sin brottopp med saltpot kröntes då.

Malgaids den 2 Jan. 1936
Harald Örnberg.

17.

Ljungby horn.

Och riddaren red genom grönskande skog.
För att Karaktens boning uppnå.
Då varsnade han uti skymningens skund.
Gelva skogskuden fram för sig sätta.

Där stod hon den stolta i höghof och glans.
Med sitt glänsande lockiga hår.
Och ögon som lyste av Kärlekens makt.
Och en mun som fästade log.

3.

Var hälsad du tappe hon läspade om
Och gudhornet åt riddaren bjöd
Drick Kärleken till och när höjdet du tonat
Sitt dä av och här dansen med mig.

4.

Jag bjuder dig Kärlek och glödande vin
Och det äldriga skummande mjöd
Jag bjuder dig guld ur förgyllande skrin
Sitt dä av och här dansen med mig.

5.

Hon riddaren spärrar sin gangare god.
Och flyr bort med det gyllende horn.
Till Ljungby det bär över hedon med mod.
Hon av Ljungeldar spärras hans väg.

6.

Då rider han in på det mygglojda fält.
Att vars faror han korsbecknit ger.

Men trocken på hedon de spika så gäldt.
Giv oss åter vårt rövande horn.

Så kom han till Ljungby till Kärleken säll.
Och föll ned för sin älskande kusin.
Berättar sin färd och hur harnot han fått.
Och bedyrar sin trohet och dör.

Målgrids i Alnö den 8 Januari 1930.
Karolins Lindberg.

12.

Krigarens dröm

1.

En självklar natt en yngling ensam vandrar.
Kring lägrebs sand med fittan i sin hand.
Men under hälmen vilar dystra tankar.
Blott sorgen hindrar han hans inse kval.

Ja för Svealand vi väga
Och gladdt i striden tåga.

Ja det en tappe krigare fittör
Att han för Fosterlandets ära dör.

2.

Till blodig strid trumpeken åter kallar.
Hed ljuff är stridens bana men dock hård.

Den kubbas namn den tappre åberhallan
I stridens larm hans sista sang dör bort.

Ja för Svealand vi väga.

Och gladt i striden såga

Ja det en tapper krigare tillhör
Oft han för Fosterlandets ära dör.

3

Hans höjda värld segts bliebande i striden.
Hans mod befäller syrtmad än en gång.
En blodig krans kring blida lockar viras
Blott sorgos kändra han hans kval och säng.

Ja för Svealand vi väga

Och gladt i striden såga.

Ja det en tapper krigare tillhör
Oft han för Fosterlandets ära dör

Alskog den 2 Jan 98

Harald Wintereg

Den fattige Spanjoren.

1.

Söderns sol av sköna Spanien
Spanien är mitt fosterland.

Där den lummiga lastanjen.

Rikt skuggar söderns strand.

Där cyppressen härligt doftar.

I de sköna rosors vår,

Och de sköna rosor dofta.

Nedan näktergalen slår.

2.

Ensam med min luta går jag

Hungrande från dörr till dörr

Ingenblick av ömhet får jag

Ingen hyllar mig som förr.

Och det bröd som man räcker

Söderns arna bruna son

Där han i sitt armod sträcker

Mots han av spe och han.

3.

Till den fattige Spanjoren

Ingen har oft väntigt ord.

Han får vila sig på ängen
Sova där som ulvar bo.

Ingen kan förstå hans klagan
Och hans sköna ungdomsång.
Eko kastar sitt lilla baka.
Döda toner utan klang.

4.

Ack när jag för folket sjunger
Tårar i mitt öga står.

Coh det längtans hopp sig smyger
Då till bättre framtidsår.
O, uti det sköna Spanien.

Där min barndomsvagga ställ
Där jag hört uti hastanjen
Mäktigalens sina drällar slå.

5.

Hem till Spanien nu jag längtar
Därör allt försaker jag.

Hem till Spanien hjärtat strängtar
Tills det slår sitt sista slag.

Hem till Spanien, hem till Spanien.
Till det solbelysta hav.

Där i skuggan av hastanjen
Dångtar jag att ha' min grav.
6.

Så god ordet från den lille
I den tysta affonsund.

Det var kallt och det var sitta
Bjälk sluter sig till blund.

Etot ett träd sitt tuvud vilar.
Han i drömmen Spanien ser.

Själén till all-fader där
Spanien kom han aldrig till.

Mattgårds
Haradsvinborg
den 9 feb 1930

14. Den ensamma flickan

Djupt i den ensliga dalen.

En rydla så frifull där låg.

En flicka där bodde så högen

En skönare mö man ej såg.

2.

Om livet så smärt som en sångel.
Hon svävar så lätt som en kind.

Hon syns så glad som en ängel
Med oskulden rodnad på kind.

3.

Det guldgula haret i vägor.

Kring snövita skuldran föll ned.
Och härligt begöts det av vägor
Från solen som syns gå ned.

4.

En morgon när solen sätta höjde
På ljusblåa dimmelen upp
Då kom där en yngling som földe
En fjord i sitt vildaste lopp.

5.

Han stannar vid hyddan och blickar
Han blickar, spanar och ser
En flicka som vermodigt stickar
En blick emot jägarn och ler.

6.

Tvärst han ^(genast) här har
Och fjorden får springa sin kos.
Och inuti hyddan han hastar
Att skada den härliga ros.

Hon ber honom väntigt att vila
Tjy dagen den börjar bli varm.
Och fört bliv man även att ita
Hon känner sig ensam och arm.

8.

Förtroligt de satte sig neder.
Där språkas om kärlek och tro.
Och genast han honne då blöder.
Ofta alltid das honne ja bo.

9.

Och kärlekens band de nu knöts.
Och levde i kärlek och fred.
Och i alla av lyckan do njöto.
De viste ej av oro och stöd.

95

*Dr. 12 gärdet i Alstug den 31 maj 1910
Karlskrona*

Titanics Undergang

Uppå atlantens' väg.
Stoltilar fram.
Skipp som ej like säg.
Höger sin stam.

Högt emot himlen blå
 Rökmolnen sjöcka gå
 Hålet är värterns land.
 Dock när ej strand.

2.

Festlighet var om bord.
 Alt var så gladt.
 Smarö ljödo hemsko ord.
 I stilla natt.
 Rop ifrån desserat.
 Människor fylls av kval.
 Båten mot åberg står
 Väntet ingåi.

3.

Ned uti djupet bär
 Det nu med fart.
 Döds klockan ljuder där
 Tydligt och klart.
 Källar nu mängen gå
 Det ingen död kan nå
 Där farar icke bråns
 Smärbor ej känne.

Upå Tistanes dock
 Massorna stå,
 Blick myss rå glad och fäck
 Tårande sja
 Hjälj! Hjälj! och rätta oss
 Skola vi nu förgås
 Bjöd det från mangon mun.
 Y nattens spund.

4.

Vär är min make här?
 Vär är min vän?
 Spörjdes bland mangden där
 Här vilket skräck
 Kom make jag med dig
 Följer på dödens stig.
 Vi icke skiljas bör
 Tillsammans dör.

5.

Här sätas många hand
 Säges farväl
 Man med cigar i hand.
 Visar sig stel.

Hovskedets sorgelrus.
Hörs genom vattnets sur
O, vilken dysser syn
Vid vattnets bryg.
^{7.}

Titanic sjunker ner
Sorgliga akt.
Då uppå däcket göd
Toner av makt.
Stilla de kvalda kvist
Skänker dem mod och kvist
Snart lyssnar hymdens bud.
"Värmare Sud."

Mallgård: Åk 5 den 7-2
1927
Harald Wintersen

16. En flickas varning

1.

- "Ach, lita ej på mig och peder.
- Så sjöng en gång en sorgsen mö.
- Ach lita ej på männen eder.
- Son liknar jag vid varons snö.

^{2.}
Jag ägt en vän. Blad man på jorden
Var han den högnaste jag kott.
Nu är han mig otrogen varden.
Ty fakthet i hans hjärta kott.
^{3.}

Ach, hör du mö, som bifall nickar
Att allt, och hör varf vi är och
Ach lita ej på männen blickar.
De leva skräck, mena svick.

^{4.}
Jag himlens godhet tycker finna.
Jälskans blick, då den för mig.
Så om och ljusligt syntes brinna
Men avgrundet den bar i sig.

Ach, hör du mö som härrykt dansar
På blomster spödda på din klig.
Ach där du dig ej av de kraasai
Som mannen kastar skämtskt. Till dig

^{5.}
Jag är min vän i glädjens spunder
Fick blommor - o i susental. -

Men mängen som låg gömd derunder,
Som i mitt hjärta fästnat kval.
7.

Ack, lita ej på dö och heder.
Du unga verfarna mö!
ock lita ej på männen eder.
Sem liknar jag vid variens sno
8.

Ty när min vän som var i gruset.
Så ren så öm i kärleken.
Föll dock lefflärkad ned i gruset
Vad säges då om andra män.

Målning den 8 Feb 1937
Karlskrona.

17. A.B. C.D. kunde jag se.

A.B. C.D. kunde jag se, kunde jag se.
se bort för dig min vän, se bort för kärleken
A.B. C.D. kunde jag se.
2.

E.F. G.H. kunde jag få, kunde jag få;
Få bort för dig min vän, få bort för kärleken

E.F. G.H. kunde jag få.
3.

J.Y.K.L.M. hjärtat i kläm, hjärtat i kläm.
Ytäm bort för dig min vän, kläm bort för kärleken
J.Y.K.L.M. hjärtat i kläm.
4.

P.B. C.T. är du mig vee, är du mig vee.
Vred hoppa mig min vän, med bort för kärleken
C.B. D.T. är du mig vee.
5.

Z.O. O.C. nu vilt jag dö, nu vilt jag dö.
Dö bort för dig min vän, dö bort för kärleken
Z.O. O.C. nu vilt jag dö.
Målning den 9 Feb 1937
Karlskrona.

18. Ester och Axel.

1.

Så sisten kall speger nordanvinden,
Kung stuguknuten den sena kväll.
Där inne sitter så blek om kinden
en liten flicka vid spiselnas håll.
Den bleka hyn och de färla dragen
de vittna tydligt om sjukdom, nöd.
Ty deras pappa har hela dagen
för krogen glömt skaffa barnen bröd.

2.

I kalla stugan vid fönstret sitter
boror Axel skådande upp mot skyn.
Och minnets hägning, än giv, än bitter
omväcka snabbt för hans inne syn.
Fast faren skymmer hans blick, han sjunger:
- Grät inte Ester, min syster snäll!
Snart kommer pappa och då var hunger
skall fly sin kos; vi få mat i kväll.

3.

Men minns du Axel när mamma levde
hur anhörunda det var mot nu,

I kalla stugan vi ej behövde
på pappa vänta, min kärda du.

Lyft upp mig, sätt mig i fönstret nedes,
jag vill så gärna mot himlen se.
När aftonstjärnan hon blickar nedet
kanhända mamma vill mot mig se.

4.

Så mamma gjorde, jag minns så gärna
när hon om kvällen mig sjöng till söms.
Men ulla Axel, där föll en sfärna
så sade oftta min mamma ömb,
att när en sfärna från himlen faller
en själ får flytta till himlen upp,
När jag till slutet gai hem då faller
väl och en sfärna utan sitt lopp.

5.

Men låt mig bor i din famn få vila.
Hä är så kallt och jag är så trött.
Och Axel säger sin syster ulla
uti hans armar hon vilar sött.
Hon sitter byst likrom för att vakta
och gungar syster som slumrar ren.

Höst rymden ser han; då faller sakta
en liten stjärna från himmelen.

6

- En liten stjärna! så sade Esse.
skall falla när jag går hem till Sud.
Så sänkte brodern och skadar efter
om litta systemen ren fritt sitt bud.
Se ögat lerustet och bleka kinden
ej mera såras av sorgens står,
ej mera uras av kalla vinden
förfärad Esse vid dönen står.

7.

Han deras pappa från krogen kommer
fai se sin ålskling ren kall och död.
Så i hans själ växtes verklig änger
till Jesus flydde han i sin nöd.
Han aldrig mera på krogen sätter,
men ofta böjd mot sin vandringståv.
Och änger faller han färre bitter
ned enkla korset på Esse's grav.

Aklog den 18 Feb 1937

Harald Tintberg

(Efter Judds Familjekirning 1937)

PINSKA SJÖMANSBRUDEN.

1.

Hed våta ögon ser jag på bolljorna de bla;
som hotande och vilda mot blanta klippan bla.
Ty längt i fjärran är, den van jag håller kär, i:;
men jag hans bleka litja, på stranden väntar här.

2.

"J höst jag kommer åter, mitt sköna unga viv;"
så sade han och stöt omg forscholt till sitt liv.
Hon vagoerna de ga; och bolljorna de bla, i:
och aldrig kommer vännen, huc än jag vänta må;

3.

Ack, om jag hade vingar som faglarna i sky,
i kväll annu jag skulle till fjärran länder fly.
Ty längt i fjärran är, den van jag håller kär, i:;
men jag hans bleka litja på stranden väntar här.

4.

Tu här jag länge väntat, nu har jag ingen höst
Här hjälst icke mera han klappa i mitt bröst,
när inga vagar ga; och inga bolljor bla, i:
då fai jag träffa vännen i himmelen den bla.

Aklog den 18 Feb 1937 H. Tintberg.

Sjömansbruden

Det var en afton då stormen ven
och vinden tyckde den färsta grot.
Var blomma vissnat, var fågel flytt,
all markens grönika i snö sig lugnt.

2.

Min blick mot himlen jag höjde då
Vad den var självklar, vad den var bla!
Jag manger självna där sindra väg,
Som lyser seglaren på mörkblå väg.

3.

Jag tankte då: så vill jag också:
ett ljus i natten för seglaren sätta;
Så vill jag lysa min älsklings båt
och bli hans självna varf då han går

4.

När allt i världen känns somt och kallt,
då vill för honom jag vara allt.
När stormen sopar var blomma ren
min kärlek frötas förgängelsen.

5.

På dig jag tankar för var minut
och skall så göra till sista slut.
Ja, även redan i gravens famn,
jag vill blott visa min älsklings namn.

6.

Men jag kan aldrig den vänner få:
Så skall väl hoppet mig återställa.
Hur långt han reser, så skall ändå
min tanke fullföllt till honom gå.

7.

Farewell, min gosse, lov glad och säll
och njut av livet till sista kväll!
Men glöm ej vänner som dig vilt väl,
vad dig än händer, farewell, farewell!

8.

Nu vill jag sluta nu vill jag dö,
när kärleksorden är evig snö.

Farewell, min gosse, kom nu ihåg:

Jag kysser seglaren på mörkblå väg.

Hultgård i Ålskoga
Den 16 Feb. 1937.

Karl Örnborg.

(urkortat efter L.B.)

27. Kors på Idas - grav.

1.

Mossbelügen hydda, står vid Heklars fot.
 Höga granar skydda, den mot stormens hot.
 Men därinne.— Borgna minne!—
 livets storm en ros brots av.
 Än på strand vi finne, kors på Idas grav.

2.

Alfred skön som våren, drog mot fjärran land;
 Blöck med spridda haren, Ida gråt på strand.
 "Så att strida, stöm ej Ida,
 hennes kärlek, hennes tro!
 Sorgligt skall hon bida, återkomstens ro."

3.

Åren stöt sin lana, venne gänger om,
 Saknad blev av vana, ingen Alfred kom.
 Var att lida, stackars Ida.
 Dolde smärtan för sin far.
 Kraft att ensam strida, är dess hjärta här.

4.

Snart från blicka kinden, blommor vek sin ros
 Se av sirocobunden, häijas söderns ros.

Taifullt öga, mot det höga,
 Fäjungf följe härtans ton:
 Trohet bärer fog, sväckhet blir dess ton.

5.

Enda dödens smärta, får den gamles brost.
 Änt hans faderkjäla, skyndar att ge fröst:
 "Sör ej, Ida, till din sida.
 Snart jag Alfred återför;
 Blott för dig jag vila, blott en vallfärd gör."

6.

Ida gick till stranden, lik en onslig kann,
 Ritade i sanden, månget åtskilt namn,
 Morgondimma, middagsdimma.
 Suckadde hon andas här;
 Hånen bleka stimma, finner hemma här.

7.

Skyhögt böjjan svallar, över havets bryg.
 Åskan ryktigt knallar, blixtar delar skyg.
 Skepp farstörer, nödropt ^{land} hörns.
 vraken slengas emot strand.
 Ceh av vägen föres, mången uppå strand.

8.

År färtvylan slagen, Ida såg sin far
 Redan skumt för dagen, gubbens öga var.
 "Dödsminuten, är förflytet,
 Döden sedan kallar mig.
 Alfreds tro är bruten, han har svikit dig."

9.

Han sin hand han lade, i sin dotters hand.
 Ett fåväl han sade, gick till fjidens land.
 Döden swingar, mörka vingar;
 nu ett hemskt, ett smäckans gud!
 Samma ängel swingar, Idas själ till Gud.
 10.

Hörselboden skydda, stic vid hekklar fot.
 Söga granar skydda, den mot stormens hot.
 Åren därinne. — Borgsna minne. —
 livets storm en ros brots av,
 örn på strand vi finne, kors på Idas grav.
 (Efter hantverkarens framställning) Återkaz den 28 Feb 1937
 Karlskrona Tingsrätt.

92. Emmas första kärlek.

1.

"Hon se vad himlen språlar klar och bla!"
 Tänk den som mangen annan fine gå:
 att höra näktergalens sång i kväll.
 Ack, röta mamma var nu riktigt snäll."

2.

Så sattes här den sköna Emma nyss
 och tryckte så på moderns han en kyss.
 Och pappa hoide vad hans gunstling bad,
 "Låt flickan gå," han till sin gumma sad.

3.

Vid moderns gå den sköna Emma lag.
 och hatt och handskar i en flick hon tog.
 Hon far och mor det gingo båda med —
 en ganska god, men och en härlig sed.

4.

Så gingo de till villan, där, du vet.
 Hon, ack, ja då blev Emmas kind så het.
 Skön, men nedslagen uti sommarnatt.
 Hon gick allt närmare, där fågeln satt.

5.

Hon pappa han gick genast da' sin rund.
men kom dock åter om en liten stund.
Hon gläddigt sade: "Kom sa' far du se.
hur näcksgatan fängas ett, tu, tre."

6.

Han födde frun allt bortom till en häck.
Där såg de Emma sta' så skön och fäck
med näcksgatan - med en ungersven,
som kysser gav och kysser fick igen.

7.

Då' slog förskräckt frun sina händer hop.
och ville genast give till ett röp.
Hon pappa sade: "Lugn dig Sofi -
vi kört på näcksgatan även vi."

8.

"Hon ^(var)far du att detta bli till slut?
Ty innan arets dager lupit ut,
gar Emma att sta' bude så röf och väll
Ty hon vill kora näcksgatan var trall.

Mallgård den 17-11-1937
Karolostensborg

23 Jungfrun och sjömannen.
1.

Det gick en jungfru uti en hage.
sill henne kom det en ung sjöman.
Och varför gav hon så där allena:
- Giv mig ditt hjärta giv mig din hand.

2.

- På en begärer jag kan ej svara,
Förtyg jag är utav ringa börd.
Er sjönarinna kan jag väl vara
men aldra karastan jag ej blir.

3.

Jag har en vän om han annu lever.
som för sju år sedan för fort från mig.
Och lever han så har han mitt hjärta,
och är han död har väl end hans själ.

4.

- Jag är den vän som för sju år sedan
för sju år sedan drog fort från dig.
Kom sköna jungfru i mina armar
jag är den vannen nu visserlig!

5

- Och är det sanning, allt vad du säger
så visa ringen du fick av mig!
- Ja, här är handen och här är fingeret
och här är ringen jag fick av dig.
6

Och jungfrun skräder, hon skräder ringen
till dess hon blekande föll till jord.
Så tog han henne i sina armar
och kyssde henne så innerligt.
7.

Och kören flickor, ja flickor alla,
lägg denna visa uppå ort minn.
Förbliven drogna mot edra gossar.
som denna flicka det var mot sin

Hallgårds den 18 Nov 1937
Harald Winge

Pallarevisa

I Gillevara trakter
jag knogat mången gång
och uti bergets schakter
jag borat dagen lång.

Där hölden många gånger
var förbi grader kall,
och stormens hemsta sanger
mot fönsterutan small.
2.

Då lankte jag på Söder
och uppå utsikt mö,
på syska och på broder,
skall jag här uppe dö?
Vej fack, nog Söders lunder,
jag skåda skall igen,
jag minnes lyva slunder,
som hastigt flugit han.
3.

I genom ned vi frågar
först genom furen jord,
Färgåver lappen frågar,
vad vi skall här i nord.
Han häper står och undrar
när som maskinen går,
När pulsande han dundrar,
när som han faron får.

25 O! Kärlek, givs laga.

O! kärlek, givs laga, som finnes i värt bröst.
För utan dig så vore värt liv en kulen kost.
Men du är ju den solen som varmer upp värt liv
Som sprider sol och sommar uti var ungdoms bid.

2.

Och därför dig jag dyrkar du är mitt liv, mitt allt.
Förutan dig så vare värt liv så oösligt hållt.
Hå' aldrig vannen veta hur som jag ålskar än
Ty kärleken är givast när ord ej tolkat den.

3.

Hitt först i ungdoms åren om kärlek drömma få
Och skapa sig en himmel med stjärna där uppe
En stjärna som oss lyser med hoppets strale skön.
Och läke oss få ana att alsko det är skönt.

4.

Hitt först i fantasiens få skapa sig en brud.
Och sedan henne smycka i himmelsk änglaskrud,
Och sedan henne söka tills man har funnit den
Och när ~~den~~ man henne funnit, ofran funnit himmelen.

5.

Ja sådan är den himmel som kärleken berkar

Hitt någon annan finnes på jorden icke hän,
Och därför låt oss söka att denna himmel na'
Å äktenskap och kärlek, vad sällhet giv ett fe!

6.

Om oblikt öde skulle beröva dig din vän,
Så lever ända i hoppet, vi träffas ju igen,
Ty trogen kärlek trotsar bad' död och jordesorg -
Vi få' ju en gång räkas i regndens stjärneberg

Mallgora i Helsingfors
Häradsbibliotek

26. Kärleksvisa. Nö.

1.

Jag minns den dag jag kvalorad blev,
det var en dag då det mot julen led.
Jag aldrig haft så rotigt någon gång
vi dansa, spela hela natten läng.

2.

Hitt flicka var den vackraste i byn
Så vit som litjan var hon uti hyn.
En liten rus hon bar på varje kind.
Den var så röd, som kåtöver under lind.

3.

Hon hade knappast nog fyldt syttionen än

Förän hon i sin bärta fägring står.

Jag var väl ikke mycket äldre jag
men kärleken den växte varje dag.

4.

Jag minns den första februaridag
då solen sken på hummelen så klar.

Jag klädde mig och gick till flickans hem.
jag skulle faga värket av min vän.

5.

Den resan varade ju hela den.

Hitt hösta honne var jag alltför svag.

Men den därpa' hon följde mig till stan,
jag skulle ge mig ut på ocean.

6.

I tvenne år jag uppå havet blev
och upphölligt till min flicka skrev.

En brev på brev jag fick i varje hamn
Hon skrev kom snart kom vila i min famn

7.

Då tänkte jag att en gång resa hem
och gifta mig med min utvalda vän
Men ändring skedde också denna gång

Det kom ett brev med svart insegel om
8.

Jag tog emot och läste detta brev.
Jag undrar ej hur jag till sinnes blev,
Tjy detta brev den hälsning innebar.
att lilla vännen vilar i sin grav.

9.

Nu åtskar jag ej någon flicka mer
ty ingen flicka håller mig så här.

Som denna flicka gjort i tvenne år
Tills den dag hon lades uppå bär.

10.

Nu slutar jag min lilla onkla sång.

Nu skall jag resa hem för sista gång
att se den grav där lilla vännen bor
med mina hästar vattna hennes fjord.

Mallgård 17 Nov 1937
Häradsvinby

28

Farväl.

1.

En sjöman åtskar havets våg
ja vägornas brus.

När stormen skapar mast och flag
vid stormarnas bus.

Fareäl, fareäl, fortjusande mö!
Vi träffas väl snart igen.

2.

Hon viskar ömt och ljuff mitt namn,
vid vägornas bus.

Kom snart tillbaka till min famn,
från stormarnas bus.

Fareäl, fareäl, fortjusande mö
Vi träffas väl snart igen.

3.

Men trognas flickas varma byx
vid vägornas bus.

För sista gången jag fick nyss.
vid stormarnas bus.

Fareäl, fareäl, fortjusande mö
Vi träffas väl snart igen.

4.

Jag avsked bar av vännen här
vid vägornas bus.

Den hulda dē min fröhet svär

vid stormarnas bus.

Fareäl, fareäl, fortjusande mö.
Vi träffas väl snart igen.

Hästkög den 17/11/1937
Härads.

28. Vi hurra för den resan.

1.

Ö Engelska kanalen där seglade en brigg.
och rutter var den skutan och bräsig var dess rygg.
och det gick långsamt fram men det gick ändå fram
vi hurra för vår resa när vi kom till Köpenhamn.

2.

Kaptensen om bord, det var en sådan man,
han stod på däck och strek och sovi. O hoer i Hennes nom
vad det gick långsamt fram. Åtton det gick ändå fram
vi hurra för vår resa när vi kom till Köpenhamn.

3.

Kompassen ombord den här vi aldrig sett.
vi segla efter härlorna, och skepparns näsespets.
och det gick långsamt fram, men det gick ändå fram
vi hurra för vår resa när vi kom till Köpenhamn.

4.

Kajutan ombord det var ett väckjul.

och ratten den var gjord av ett spinnarockabjul
och det gick långsamt fram, men det gick ändå fram
Vi hura för den resan när vi kom till Köpenhamn
5.

Vi hade inga segel vi hissade en särk
och folket det begapade att sådant underverk
och det gick långsamt fram, men det gick ändå fram
Vi hura för den resan när vi kom till Köpenhamn
den 1⁴ Nov 1977
Hans Olof Lundberg

29. Högtiden bruden.

1.

Hästar frusta, bjälkor klinga
gäster komma. Bruden står
mystenkrönt, men blek som döden,
hon liksom en välnad går.

2.

En hon ålskat den hon får ej:
- en hon hater, ingen mer.
Den shall dock bli hennes brudgum.
Hon är honom handen ger.

3.

Lövar honom troget ålska!

Värför shall hon ligga så?
Värför shall val munnen säga
det som hjälst ej förstår?
4.

Far och mor de ha så velat,
lögner ha de sen spritt ut,
avgrundsankar som en ängel,
som ej fallit har fört.

5.

Dansen går i ryra virolar
vare sinn i blomning står.
Brudens kinder är som drivor
asmält i den kalla vär.

6.

Se, då präder fram en yngling
bjuder bruden dig uppå dans.
Plötsligt skiffta hennes kinder,
rosen rodnad, lilsans glans!

7.

- Denna gången är den sista
som jag bjuder dig min arm.
Varan hjälta mark skiljs.

Fast var kälken är så varm
8.

Dansen slutas, händer tryckas,
öga djupt i öga ser.
Djupt ty det är sista gången,
det får aldrig hänta mer.
9.

Vår och sommar är nu flyttad.
Hösten sopar sina blad
Kring de kullar, blomsterprydda
som utmärkar dödens stad.

10

Där står en grav med fiskar rosor.
Bruden flyttat ut dit nyss.
Honnes läppar är kalla,
kall och ljus var döden.
Multiglids den 19 Nov 1927
Harald Winberg

80.

Friarevisa

Jag skall mej ut å fina en dag jag var så fin,
och ställdes så min kora till Andus förs Kärtin.
Men de va svårt att veta va ord att hitta på,
Ja, grubbla å ja leta, men de va logn ända.
2.

Å väja ho va langer å sola brände hett.
Jag tog min brännvinsflaska ur mäskäcken med
den satte jag mig neder vid dikterna kant,
Å tankte på min Kärtti, men söp i alla fall.
3.

Pek sena emot kullen se förses gärd ja kom.
Om det ej varit för sham skall rå hade jag vänt om
Ty hjärtat börja hoppa i bröset som ett larm.
Jag kunde ej ett enda ord besynnerligt få fram.
4.

Så sto jag där å blid igenom försret in
Å tyckte mej se Kärtti som låg i sängen sin
Ja ictigt för mej skändes, å så sa ja till mej
Du ska väl näst säja, å ja skrek he: Ljus hei!
5.

Men de va dumt som haken för Spina ble så rödd,
 Att hon i läppenheten sig resk i sin badd,
 Att bläste buns ut ljuset å fråga vem de va,
 Då ble ja gäta kan tanka å svarte: de va ja.

6.

Faha de här ja falle för husringe, ditt ditt ja.
 Hur ska ja känna veta, den dumborn, vem du är.
 Joho de sta ja säga, ja svarte i ett nu,
 Om inte ja hör galet, så å de falle du.

7.

Men tank en tocken fokta hon öppna ej ända,
 Men väl hon innan före en hake lade på.
 Ja sa ja skulle ge na från mor ett par bjög ägg,
 Men de va lia galet som sala till en vagg.

8.

Då blev ja arg och peta upp haken ubifår
 Att in ja klev i köket som kommen ifrån nära,
 Ty den som ja sit se nu va själva him ja stor,
 Den som sto mitt framför mig va själva församor.

9.

Att, kors! streck gumman, hor ja di inte släpp tös hin
 Ja visst de sa ja även, me samme ja kom in

De borde rikligt skammas som kring i knutar står
 Vill fria till en häring, som går på mittio åi.

10.

Ja visst sa ja å sto där liksom en stokad hund,
 Men lämna Kjersti ägga, så ska ja gå på stand,
 Och sedan ut ja skena å stanna ink förr.
 Nu ja rätt trött i hena sto för min egen doer.

11.

Men ja ble utan fastmå å songligt va nog dé,
 Och ja som ga na äggen till shanks, mitt dumma ja.
 Men ja ska aldrig fria te Kjersti mer ja stor.
 Och ännu mycket mindre till gamla församor.

31.

Falske Sven

Häskog den 27 Nov 1937
 Marabouparken.

1.

Elna var en vacker, fattig flicka,
 Som frätade på Haramala gärd.
 Hon drömde om att hon va spilla lycka
 I sköktet av en drogen mätes värd.

2.

Så kom Stubbba-Svennen, ung och fager
 Men utan falskhets fuller i sin sät.

med rok och lögner han Elna tager
och lovar göra allt för henne väl.

3.

Den stäckars Elna hon blev bedragen
och snaid i Stubba-svennens list och gav
snart det rändades den sorgsna dagen
när hon fött falske vännen svenne barn.

4.

Sven han för längt bort i väster,
att slippa föda sina barn.

Och slippa äktenskapet gjort av präster,
och snart emellan dem låg Ocean.

5.

Stäckars Elna märkte ensam lida.
ah wornam kämpade hon livets strid.
För henne rändades nu vargatider
förutan lycka, förutan fred.

6.

I timmerskogarna i Winnersofa.
ah i Wisconsin, sven han slet ettår
där fick han lid att gammal falskhet bota
så fader han till rest på dödens bår.

7.

När Stubba-Svennen kände döden nära
han kvad: "O Elna, forslat du mig
ty jag kan nu ej längre båra
att jag har varit falsker emot dig

8.

Sven han myllades i fjordens skote,
uti Superior står hans minnesvärld.
Elma sände, gick sin död till mötes,
och vilar nu på Jamshögs kyrkogård.

Mallgård den 30 Nov 1937
Hans Lönnberg.

32. Pergenstjärna.

1.

Det växte en pil i rosornas stad.
Ja han var så kind och så ekologisk glad.
Och namnet lyste som stjärnorna Klara.
Men han fick till Stockholm id kust fara.

2.

Och pilen han växte blev skitig och grann
En dag sfool han likrom banktjänkman
Han tog sig en husrue från rikemans bår.
En litja som växte i tobak och snus.

Svärmodern hon bjöd han att bo i sitt hus.
 Och pengarna hennes fört på hans slott.
 I bland han det skötte med dandrade
 I bland var han också en bonde i Väst.
 4.

Han köpte sig gardar som bönderna gör.
 I bland var han också mobbiseringskassör.
 Och bilar köpte han så fort som han kann.
 Och med varje bil var det natt som försom.
 5.

Hon allt har en ände, och till sist var han
 Jag tor, jag blir nödgad att starta en bank.
 Han för omkring landet och fälte så här:
 "Hitt spara blir guld, om ett konti ni här."

Och offren de lockade sig för han också.
 Farsa, visst har ni en stant och det kanske ni har
 Och allting var klappat och klart i en härt.
 Och styrelsen valdes och ingenling berast.
 7.

Och allting var till salu förut en nät pjan.
 På Färön där saldes det flundror och forsk

Och banken gick bra och levde så flott.
 Och pengarna blivoo över till ännu ett slott.
 8.

Han gnagade av och åt på sitt förtliga bän.
 Så kom han fel och fögg i kek skin.
 Men då kom Dalein uti egen person.
 Det skulle nu bli likasom bankseligion.
 9.

Det sparar nu åter som förr i vart hem.
 Ty pengar bor finnas när han kommer igen.
 Och kommer han till nejden nära gång
 ja då shall vi sjunga en välkomstsång.
 10.

Det fislar och farstar ännu i vart horn
 O. tank da så tråkigt han fick "Dirktbörn".
 Men kommer från Färön han någon gång ut.
 Hå det fan om han inte blir knäppt som en katt.
 Ställgäds den 2 Dec 1937
 Karolotta Winqvist.

32 Lögtnancket bonde aldrig finnas till.

1.

Det var en gång när jag var ung och glänt faller
Jag bodde strax bredvid en liten stå' fallera.

En lycka hade där så här, mej hant, fallera.

Det var strax eftersänd jag blev student, fallerat
ralle ralle ralle ralle ralle ralle ralle ralle ra faller
2.

Jä i en flicka blev så dödligt här, fallera
Vi vet vad kärlek är för ett lekor, fallera
Fest ja var glad ja ändå gråf och led, fallera
När man är här i allt i upp och ner fallerat
ralle ralle ralle ralle ralle ralle ralle ralle ra faller
3.

Den flicka som jag var så här uti, fallera
Var sjutton år och hette Annemeli, fallera
Av elden som i hennes ögon brann, fallera
Jag märkte strax att vi förstätt varann, fallera
ralle ralle ralle ralle ralle ralle ralle ralle ra fallera
4.

På städens brygga stodo vi en dag, fallera
Stå' ej så nära kanten Annemeli sade ja, fallera

För min skull Annemeli gick dock dit, fallera
Men fallen stort och flickan dask uti fallerat
ralle ralle ralle ralle ralle ralle ralle ralle ra faller
5.

Hjälps himmel skrek dess moder som var med, fallera
O med ett skutt jag dök i djupet ned, fallera
Hon i en slup en lögtnant som i hast, fallera
Och fick en flik av hennes klänning fast, fallerat
ralle ralle ralle ralle ralle ralle ralle ralle ra faller
6.

Han födde flickan levande fast blek, fallera
In till dess mor som stod på strand och skrek, fallera
Ja sam till stranden med de rön få gjort fallera
J byxor är det svårt att simma fast, fallerat
ralle ralle ralle ralle ralle ralle ralle ralle ra faller
7.

Hon modern i sin famn lögtnanten står fallera
Hon gav mej fan fast ja var mera blöt, fallera
Lögtnanten kom i ljunde himmeln in fallera
Och Annemeli var inte mera min fallerat
ralle ralle ralle ralle ralle ralle ralle ralle ra faller
8.

Fa soor en ed so belig som en bon, fallera
 Att ej för flickor hoppa uti sjön fallera
 Om härlik får ni väja va ni vill fallera
 Ljusbränder borde aldrig finnas till falleralle
 ralle ralle ralle ralle ralle ralle ra fallera

Häskog den 2 Dec 1937
 Harald Wintersberg

34. Ektenskapsfrågan.

1.

En plog ska vi ha, en haw ska vi ha,
 en häst ska vi ha, som kan streta och dra!
 "En tappa med bönor och kål och spenat!"
 Ert du!

Vaja du!

Så' ska vi ha'f!

2.

En gris ska vi ha att ge skulorna till!
 Beh ankor och häns kan vi ha, om vi vill!
 "Beh kaffe och socker och sovvel till mat!"
 Ert du!

Vaja du!

Så' ska vi ha'f!

³
 En ko ska vi driva i bet på vär ång!
 "Beh bolster av dun ska vi ha i vär sång
 eh fint postelin och glaserade fat!"
 Ert du!

Vaja du!

Så' ska vi ha'f!

4.

Men, Vaja du, Vaja du, var ska vi ha'f?
 Jag är för fättig och du är för lat!
 Du gär på roten, och jag gär på stat!
 Ert du!

Vaja du!

Vär ska vi ha'f!

Häskog den 9 Dec 1937
 Harald Wintersberg.

35

De rökande smällingar.

1.

O, grabbar föglömmen ett grin, fallera
 och ordna anlets dragen till ett flin, fallera.
 Try hemut nu vi faga
 för att fånda oss en laga
 på en sugrudd med skön nikotin, fallera.

De väldiga pinnarnas spank, fallera,
dom gör en välan fört en smula rank, fallera.
Men rank vad vi bli lärda
när vi väl oss hunnit hårda.
Ack, då blir man en skinande dank, fallera.

Så lusteligt lärona släss, fallera
numera in i stallarna på oss, fallera
Med fruten om en pinne
går ett upp och två i minne
lika lätt som att draga ett bloss, fallera.

Den vägen som ledde till mitt hus, fallera
gick fört intet just i sur och dur, fallera.
Där lastades mot laster
av föräldrar och en faste
samt en moster som sjölv fugga snur, fallera

Den vägen blev aldrig för lång, fallera
ty skulle man bli sennad någon gång, fallera.
att suga på'n havanna
ja, då fick man lov att fåanna

i nät avsides liggande faring, fallera
6.

Små gosrar med ryggen i kök, fallera.
sin rektor packa varmt för hans förök, fallera.
Den tiden då en smätting
gick i smyg och bolna rotting
går nu upp i en blänande rök, fallera.

Härkog den 10 Dec 1937

Häradstorp

36. Soldaten och hans flasko

Kom hjälp mig ned ur vagnen här,
min arm jag brutit här.
Jag den annu i bindel här;
nå, sakta då, min far.
Men akta flaskan där, min van!
Som du slar rönder den,
du blir min svän, Hörig än.
Jag ägt en skaff som den. ;:

"Den flaskan är ej mycket värld,
är du så rädd om den?"

Var droppa vin är ju förtärd,
och glaset grönt!" — "Ku se'n!
Den flaskan är min högsta skatt,
och maken fanns ej än,
ty den var med i Leipzigs natt,
i och prinsen drack ur den. ;:

Hallgård den 10 Dec 1877
Haraldstenburg.

37. Den gamle krigarn till sin son.

1.

Se här, mitt svärd jag lämnar dig,
det bliver nu för tungt för mig
i Jag svärde, för det som en man
och humla gångarn bärft du kan. ;:

2.

Dina bröder stupade i strid,
som söner kriget kostat mig.
i Din moder längtade till dem,
och döden förde henne hem. ;:

3.

Var tapper, manligt skicka dig.
Låt se att du ej sviker mig.

i Ty segret gör mig större kval
än alla dina bröders fal. ;:
" "

Den flicka även frogen bliw,
ej mer än en din kärlek giv;
i Se ej på hennes skönhet blott,
må hjälpet även vara gott. ;:
5.

Var frogen emot kung och land,
den övervunne räck din hand;
i Den tappre blott din vänskap giv,
och segrare och hjälte bliw. ;:

Kvallen, Helsing den 10 Dec 1877
Haraldstenburg.

38

Bjälla skuggor breda sig i kvallen,
solens strålar i soala sjön,
klara stjärnor framga över fjället,
fända offrande kärleks bon.

Blåa valv i nattens himma,
o låt aningens facklor glimma!

När det skymmer, må jag då förnimma
happet saliga ljusa fjäl! S. S.

39. En splitter ny Smålandsvisa

Å vellen I go männer e visa höra pau,
 sau kommen hit nu alla, sau fätt som I han blau,
 jag vell sjonga en saung,
 som allri kan bli för laung.
 för jag sjonger om Småland ann dä harrlia lann
 ötakten finns ej pau varr jor'
 ifrån Sör å fe Nor,
 i om nän därpau hvivlar, sau vänt lik grann:

2.

Där finns sau mönna sjöa', sau djypa en vell ha
 å högsta berg i våra, dä sa Taberg la va.

Trä i moana stau

kloft a fätt som vassastrau,

följa dretta sau grant, sau en vet sek inga sau"
 ja ifrån boer å fe stor'

likre finns ej pau varr jor'
 i den som kommet dit, vell son allri därifran.

3.

Å gräbbera där nerre å å on sort sau fin
 de skina uti syna som blankaste posslin

deras öjen å blau
 kössbyxa å sau smau

å som gull deras hjärtan var eveli ell.
 ja blann allt, som finns pau jor'
 ifrån boer å fe Nor,

sau rast som Smålandens flickor, dä har en alrisete

4.

Å velle jak nu sträppa må Smålandens pojkar
 sau ha la mönne konga om oss sagt vi va bra
 Ha i bri å i fre,
 ha vi althi gett beske.

för si klockställda å vi, å slöss å vär fräjol.
 Hafas än vär svenska jor:

ifrån boer ålla Nor.

om kongen kloft oss kalla, sau sa han att bli nöjd

5.

Vest å la Småland fatt i pau gull å pau klenod.
 men jarna dock vi ofra för dä värt hjärtablad.

Å fast föa å skin

å dock gladeligt vaurt sinn

Å vi byfa må ingen, men sjunga som sau:
 Pau den hela via jor,

ifrau böer å ke Nor:

av maken te vaert Smalarna - dä finns dä ej andau

Häskog den 11 Dec 1927
Harald Winberg.

40. Vad vill du?

1.

Vad vill du? flickan sade, till mig i torsdags kväll
då ömt min hand jag lade i hennes hand så mjöll
Jag vill... jag ville bara, just ingenting jag vill.
Nå, så låt armen vara och sitt nu vackert still.

2.

Torsdags djärv! jag föide kring honom liv min arm.
Vad vill du? sådå jag störde från purpurlappen varm
Jag vill... jag ville bara, just ingenting jag vill.
Nå, så låt armen vara och sitt nu vackert still.

3.

I torsdags snabb som vinden men likarom på lek.
jag stal en kyss på kinden. Vad vill du härför ha skrod
Jag vill... jag ville bara, just ingenting jag vill.
Nå så på kyssen spara och sitt nu vackert still

4.

Torsdags, färd av lägen, en ring jag blygt drog fram

Vad vill du? Santa frågan, jag också då förran
Jag vill... jag ville bara... jag vill ha dig till fri.
Nå, varför ej förklara mig detta för än nu?

Häskog den 12 Dec 1927
Harald Winberg.

41. En vinterafton.

1.

Det var en afton då stormen ven.
och vinterkyla på varje gren.
Var blomma vissnat, var fågel flytt.
och sommarens grönsta sig i snö förbytt.

2.

En blick mot himlen jag sände då
vad den var ljuslig, vad den var blå!
Så mången stjärna jag hundra såg,
som lyste seglaren på mörkblå väg.

o

3.

Jag hänkta då att den stjärnan där
solljus för seglaren i natten är.
Så vill jag lysa min åtskillings båt,
och bli hans stjärna uppå hans skräf.

4.

En blåögd yngling en gång fög råg
och han bedärade all min häg,
Till alla dagar varhelst fög är;
hans bild i hjärtat fög ständigt bär.
5.

På honom tänker fög var minut
och skall så göra till livet slut.
Och även sedan i gravens famn,
fög drömma till om min älsklings namn.
6.

Och om honom fög ej åga för
min ljusa frost skall dock åkerstir.
Vad allt som finnes så skall ända
min tanke till honom alltid fög.
7.

Om allt på jorden blir mört och kallt
för honom vill jag dock vara allt.
Om stormen sopar var blomma hän;
min kärlek frösar förgängelsen.
8.

Och skall jag honom ej åga fög,
min lyckas sol för mig nedergå-

Och endast minnet kan spridas matt;
en hoppets stråle i stjärntös natt.
9.

Farew! min älskling, lov glad och väll,
i lieft morgon till sena kväll.
Hon glöm ej vännen, som dig har här;
varhelst du färdas; farwäl! farwäl!
Mallgårds den 12 dec 1937.
Karolövönberg

12. Den forlovarades klagan.
Medi: Sär väte en blomma vid glanarna ift.

Och nu vill jag ejunga en semodig sång.
om mig och min älskande van.
Du mig övergivit - jag glömmer ej dig.
Första stunden jag lägges på bär...
2.

Du rista ett sär i mitt hjärta djupt.
Jag klagar, det läkes ej mer,
med gossen, den lille, jag ensam får gå
tills stunden jag lägges bär...
3.

Hon glömmer du mig, så glöm ej ditt barn.

som kanske få intyck av dig.
O glöm icke bort då att falla en här
den stunden jag lägges på bär. :;
4

Mitt liv varit rosor bland vänner och lek.
jag fann det var lycka och ro.
Men nu får jag leva med sorg och besvär.
Tills stunden jag lägges på bär. :;
5.

Mitt lugn har du rövat, min glädje min fred.
Jag nu endast ensam får gå.
med Einar, den lille, i hela mitt liv,
tills stunden jag lägges på bär. :;
6.

En modertig känsla jag har för mitt barn,
men icke du, grymmaste far.
Må samvetet föra dig valna om gång
Förin stunden du lägges på bär. :;
7.

Men dig vill jag möta i himmelmens land.
bland änglar och harpor och gus.
Jag bider blott siden och snart den förgai

tills stunden jag lägges på bär. :;
8

Jag drömde om lycka, jag drömde om fro,
den silden du ålskade mig,
Men nu var jag vändar, jag finner ej ro.
Förin stunden jag lägges på bär. :;
9.

Förtlovade varo vi iack blott en tid?
men glädjen den tog snart ett slut.
O, Leonard käre! Jag glömmar ej dig
Förin stunden jag lägges på bär. :;
10.

Och ringen den bär jag i hela mitt liv
och det du ej rekta kan mig.
För dig vill jag leva, för dig vill jag dö.
Tills stunden jag lägges på bär. :;
11.

Du mig baktalat, det vet jag helt visst,
men allt har en övergång här.

Mitt lidande har nog en ända till sij.
den stunden jag lägges på bär. :;
12.

En härligfull afton, ett är denna kväll,
en ledja av guld jag då' fick.

Det minnet det bringar mång tår ifän mig
tills stunden jag lägger på bär.:

13.

På Roslagsbro kyrkogård gick vi en gång
och talte om framtidens skön.

Jag önskade ~~då gott mina vila där fä~~
den stunden jag lägger på bär.:

14.

O kara min älskling, formona ej mig
att brudpar i graven vi bli.

Jag önskar ej högre än vila hos dig,
den stunden jag lägger på bär.:

15.

Beh nu att farväl, o, till dig, killa vän,
jag vänder från mig och mitt barn.

Jag dig haver åtskäl, jag åtskar dig än.
tills stunden jag lägger på bär.:

Mållgårds i Helsing.

den 14 dec 1937.

Harald Winberg.

4/3. En lustig gesällvisa.

1.

Gesäller ha pengar ackurat sason sand.
varan plånbok den är alldö full.

Jä vi supa och vi dricka och vi leeva
på restaurangerne, de glada, som gråvar
så länge vi ha pengar i vår pung.

2.

När pengar och uret till stampen har gått
byta vi bort både byxor och sko;

Vi få igen en byxa nor till knäna,
genom skorna vi räkna alla färna
då ä' vi vackra gesäller må ni tro.

3.

Men när som att byxan har ruslat ~~sina~~
ha vi patten som också skall ut.

Vi få igen en hatt i från polen
genom den se vi männer och solen ~~går~~
och det bytet det kostar blott en rup.

4.

Men när som hatten har ruslat ~~sina~~ ~~väg~~
byta vi bort en skjorta eller bus

Vi få igen en blås in till kroppen.
som varmer upp ^{bäde} skinnet och hopen.
för logt det ha vi inte nu.

5.

Logilt det ha vi i Sverges huvudstad.
och många vackra gossar finnes där,
Ja många förfallna studenter,
och många vackra gamla jänfor
och vin och sång och allt vad man begär

6.

Så hände det mig en stilla affonsfund
att jag fick mig en jungfru så blid
med de finaste rosentröda kinder.
Och kärleken lade jag på minnet
att leva för nöjet nu en tid.

7.

Hennes nära den liknade en - kummelost
Hennes ögon varo vita såsom giss
Ja med henne så levde vi föd dygden
Ja vi reste ut och drog omkring på bygden
varat arbet' det var bleckslageri

8

Överallt var i byarne vi kom,
var vår flicka på pengar aldrig som,
Ja med flaskor och med glaset uti häxan
Vi russla om så i byan som i varmen
Ja vi reste hela landet omkring.

9.

Så russlade jag till Stockholms stad in
där var jag både fager och fin
Den första fastnön blev för gammal,
Jag snöka och tog mig så en annan,
med klänning och manschofter från Berlin

10.

Så varo vi förlovade i fyra timmarr tid
så länge jag både pengar hade kvar.
Sen tog hon mig i häret och i fracken
Hon hulta och sparka mig i blicken;
"Kom igen nära som pengar du har!"

11.

Så tog jag utav mig min ytterpläck så fin
och så russla jag till pantlänaren in
På rocken jag läkte åtta kronor
(Ja vi säga och vi skriva åtta kronor.)

Ceh så russla jag till henne igen,
12.

Så följde jag då med den jungfrun sefin
och befäldde få hem en flaska vin
men med samma hon önska mig; välkommen
så stak jag byst min hand ner i lommen
och så tog jag pengen med pengarne igen
13.

När hon skulle ut och hämta vinet åt mig
så tog jag byst och russla min väg.
Jag gick till juden och töck igen min
för min skokhet jag har mig sjew att ~~fracka~~
Ceh den dagen glömmes jag vist ej

Alskog den 31 Dec 1937
Harald Winberg

Attentat - Vagan.

Vem har icke läst hur Kejare och Hungar
Fallit offer för de anarkisters hot? —
Deras hämnd är grym, ja liksom deras domar.
Pontefater falla död för deras ejot.

2.

Vem minns icke huse Rysska Zaren dödöle
För en bomb urav nihilisters arga list.
Franska presidenten Carnot även blodde
öfver en anarkistisk dolk han föll till rist.

3.

Prinsen utav Wales nästan blivit skjuten
Även Greklands kung var nära döden han
stöts räddades i ryftersfa minuten.
Skotten nästan förfli deras huvud brana.

4.

Även kejsarinan utav Österrike
Nedsläcks med en dolk uraf Czerni
Till det grymma mord knappf finnes någon
Hon ej någon oräff gjort ut sitt liv.

5.

I Förenta Stater där skots presidenten,
Kalar träffte räkret, så det blev hans död
Hera fall snar hör av fidningreferenter.
Händ på anarkist alla land nu lejöd.

Italienske konungen Umberto även
Skjuten blev till sist utav en anarkist.
Minns hur Bressi stod ochura liket
Och hans grymma plan den lyckades till
räven
%
sitt.

Han i fängelse sätter under gord allena
Mådig i sitt liv han ljuset skada får
Det är verldens händ de anarkister mena
Smart en annan bor mot nya offer går.

Helsingfors 1937
Hedström

Europa år 1881.

46. Frihetsäng vid ryska Kejsarens död.
1.

Så är han störtad från sin tron den krig
Den ryske kejsar Alexander.
Och gravlagt stoffen är. Med brustet öga
han sover lungt från splt och kiv och blanda

Den ryska tronen står som på vulkaner.
Och upp likt spöken draga militärer.
De draga fram likt väldiga fitaner
Och svarta Kejsarens dom med vrede bister.

De röda väg för frihetens gudinna,—
Hon vill sitt infä hälla der i öster.—
"Framåt! o fram! Det frihetsflamman brinna!"
Så lärrykt ropa legioners röster.
%

Och fram hon går fast mögra tum i sänder
Utöver frostklinen i varrens rike
Och jublade stå Europas länder
Att helra Ryssland som sin fria kille
5.

Gällt är det land där splt och kiv ej råder
Där ingen kallas större ingen ~~tanke~~ smärre
Där underrådet ej ser upp i näder
Till en despot; man är sin egen herre.
6.

Där vägga såd uti de lugna dalar
Och idoghet och fud bo i var hydda.

Om landets styresmän man vördrant falan.
Och bedar: "från förtryck den evige skyddas".
f.

I sätart land är allas värde lika
Hur många önskar ej det målet finna?
Skall verket lyckas — stolthet måste vika!
Stor makt har folket — mera skall det vinna
g.

Sitt värde nu en var som mänska känner
Förtryck och list blott underblaser leranden
Det styres slaver ej, men frie männer.—
Därför sitt vänskap räcken brödershanden!
g.

Jä svensk är jag, och svensk är och mitt
Och frihet vill var artig svensk på ^{sina} jorden.
Flyg högt min sång, fast dig i mängens minne
Till höga, låga flyg — flyg över stormen!
10.

Ej sover folket mer. — Nej, det har vaknat
Det bärjer vakna uti många tänder
Vi kunskapsljus i fordun föd ha räknat
Nu ödets blad i vår saga vändar

11.
Sörn folkets bördä lätt, I herrar höga!
Skynd det despotiska: nedläggjen svärden.
På Eder farster folket nu sitt röga.—
Flyg ut min sång, med stormen far kring världen

12.

Den dag för komma då du seger vinner.—
Den dag är kanske närmare än vi ana.
Då fridens sol i bättre strålars brinner
Och "frihet" läses på Europas fana.

Helsing den 1 Jan. 1938
(Karolavägen)

16. Välkommen, välkommen, du Klara.
T.

Välkommen, välkommen, du Klara.
Du stilla och ljusliga kväll!
Du läter jag sorgerna fara;
Du gör mig så lygg och så håll.
2.

En ängel, på glänsande vingar
Du svävar från himlarna ner.
Du friid åt de levande bringar
Och svälka åt jorden du ger.

Du står mellan dagen och natten
Och delar forsoningens ord:
Och skönt på de speglande vatten.
Försmälter du himmel och jord.

4.

Ditt guld över ekarnas fäppar.
Och blänande bergen du sär.
Mildt läskar du blommornas knoppar
Med daggens balsamiska fär.

5.

Och foglarna glada och fria,
Dem hoppet är aldrig bedrog.
De sjunga sitt Hoe Maria
I dal och på berg och i skog.

6.

Vad gör det att skymningen bredder
Sitt för? Hon är tankarnas vän.
Vad gör det, att solen går nedre?
Hon kommer i morgon igen.

7.

På purprade molnet hon blänker
Hon liknar den dödliga fäpp.

Tyg knappt hon i väster sig sänker
Förän hon i öster går upp.
8.

Nu läter vi sorgerna fara.

Du hägnar väst fredliga fjäll.

Välkommen, välkommen, du klara
Du stilla och ljusliga kväll!

Hästgå den 4 Jan 1938
Harald Wihlborg.

47.

Rida, rida ranka

1.

Rida, rida ranka! Hästen heter blanka
Liten riddare så rar! ännu inga sporar har
när du dem har vunnit, barnoms ro försunnit.

2.

Rida rida ranka! Hästen heter blanka
Liten pilt med ögon bla! Kungakrona shall du få
när du den har vunnit, ungdomen försunnit.

3.

Rida rida ranka! Hästen heter blanka
andra januari än av mor, föjda dig när du blir stor
när du dem har vunnit, mandomsro försunnit.

Så sjöng han för sin åtökling.
Om livets äventyr, å glädjen brots i faror
Hos Blanka, barnets mor.

Och var kung, Käkpan vunnit
Lad' sporrar, land och brud.
Då mindes han med vennod, den barndomsrönens
Lud.
V. Jan. Hökog 1938. Heraldikanturgen

48. Revygläde 1927. i Jan.

O dyraste vänner! - vad synd och vad flåd.
Och onsko i denna vår värld!

Här ser ni en representant för vår här,
vars ställning nu harkillt är svar,
Allan strider och illa förvaltar man jundet.
Och inspektorn ser mest på Bondesförbundet.
Ja, dyraste vänner! - vad synd och vad flåd
Och onsko i skälen och hela vår värld.

Där växte en blomma i alarnas skog.
Hon sade i skolan sitt knog.

Hon hade ett björkris och kette väist Björk
Fast färger på näven var mörk.
I Häppland hon för hade äkt uti alja.
Men här fick hon äka förutan. - Ah, äkt ja
Hon blev inte uppförd, eben upphörd i smyg
När fjänsten var upphörd och hon fick betyg
3.

Där växte en mistel i Glaskogen ma.
Hon hända en fistel då ä?

En Värmer Ryder, fast han hett väist Payen
Och lyste som Faluodden fyr.

Hv kisel och hassel blev gissel at hassel
Med stort han dagnasel och vessle och rassel.
I spaltarna gjordes kataljen berömd.
Så kalabaliker i Bender blev glömd.

Där växte en Björn-kvist på Linnmans domän
Fast hvix ville helst ha' en dan.

I Folkbladet syns fotspår ibland av hans hand
Nu mera dock ej som "fil. kand".

Vad gör det om folk har sej namn eller tillnamn
Och har sej en bier om i halen det kifflar.

Nej, kom då, så hör vi till Söte hotell
Ty där får man frihue av Tyko Hanell.
5

Där sätte sig mycket i alarnas skog
Fest nu fai det nog vara nog
Jag ser, att det väver och här hela fång
Av blommor i denna salong.

Där väver det ros - där viol - där kusmynta
Hek, gärna jag ville med någon mig prynta
Små blommor, små blommor - där kast att jag gör
Ty synden hos Adam, som sagt - den är var.

Häskog den 7 Jan 1938

Harald Winberg

79. Sofias ungdomsvira

1.

Vadfor skall jag stämma upp min visa.
Hek då intet hjärta den förstår?

Vadfor kärlek och det goda persa
O' då sorgekelken bräddad starr?

Se jag är en liten stackars flicka
Som far vill på livets öde spig
Om ej himlens stjärna ville skicka.

Sina strålar för att leda mig.
2.

Vadfor glödde rosorna på kinden
Då de aldrig värmia något bröst?

Vadfor pladdrar lockarna på vindan
Då det är en storm som bådar höst?

Kyssar fick jag fler än jag behövde
Hek men ingen kärlek fanns i dom
Ingen kärlek alltsé'n mor min röde
Mig med kyssar i mitt lugna hem
3.

Hur det stormar! - Jag är trött av världen
Men var skall den trotsa vila sig?

Ty då snart är slutat denna färden
Slut är sorgen på min levnadsträdgård.

Till min stjärna skall jag ände clicka
Ty där uppe skall man nog förstå,
Att jag var en liten stackars flicka
Som fick ensan genom världen ga'.

Häskog den 7 Jan 1938
Harald Winberg

Meterräkningar.

1.

De 'ä' för dant kva' nu här i värla ska' bråkas
Å värre bli de 'när riksdal'skulorna råkas.
De vridna gjor nu snart allt va' mänskliga heter
Må sitt fördömdade nya kilo och meter.

2.

På fogen å' de' ett farligt liv utan ända
För alla vill ju de gamla mätter använda,
Varenda herring i nya vikterna struntar
Å saljes linne' å' smör ännu helst i buntar.

3.

Ännu så händar att "grisen" går där å' posten
På spets han frågar, va' kott å' fläsk pundet kostar
Men svara då, så du inte råkar i klämma:
Här saljes grisvis: Du annars pliktar en femmo.

4.

Å ska on ha, sej e' smula mat å' var are
Då mäter di å' vi i' k't, så os bevaré.
Ja' bor di ~~säglva~~ knapt vel hur möcke di ger
När di ska, växa en effer nya manérer.

5.

I handelsboar där hemma kan en väl tanka
Att nya vikter å' matt po' diken ska' blänka
Ja' härom dan skulle köpa nya tapeter,
En femton fot, men fick bara - som kilometer
6.

Mitt nya bes'man precis totalt å' kasserat
I fjol ja' köpte' mā mitt namn ingraverat.
Nu för det nya systemet skall, ja' besitta!
Ja' törs ej brukat, ja' knappt ons åt de sätta
7.

Ja' något värre en kan ju inte sej fänta.
För dosa fulla mā snus di kunde en skänka
Men om som förr nu en häller sej framme.
Så' svaras tvärt: "Här betalar viist-kilogramm"
8.

Ja' har e' klocka som går mā lod, ska' ni veta
Å make le'na en ej på jöla han lefa.
Men lod ju gammalt är, förs vilka förtreter!
En far ej använda annat än kronometer.
9.

Sin egen kastru en inte famnen förs bjuda
Å' är hon arger å' inte ilsken törs sjuda.

Då blir de' varst ja bland motgånger alla
utan för undskunud då inte hemme fai kalla.

10.

Jag de må urva och vänna te' båst di giffer
Å myror sätta på både folk a' på kritter.
Bå mej besätta, så sant ja Per Cla peter.
De må'n sin ska' fai min egen fot till en meter.

Hätkog den 9 Jan 1938

Haraldst. T. inb.

51. Visa om vännen i Amerika.

1.

Jag ägt en vän i världen, som jag har hättit
Så vurst som klara himmelen, hög över jorden ^{Kar.}
Men kara lilla vännen, längf fjärran sig begovt.
Hon reste till Amerika, allt på det blåa hav.

2

En blomma han mig räckte, till austhed och farvat.
Och blomman har jag burit, i hjärtat av min själ.
Men nu är blomman uinrad, och borta är min vän.
Kanhända han är döder, hos Gud i himmelen.

3.

Nen om du ånnu lever, så vurst som jag det fror

Då tänker du po' vänner, som uti berget bor.
Du min har lovat bliva, i både lust och nød,
Men likaväl jag önskar, lev väl, om du är död!

4.

Du reste till Amerikat, ifrån din lilla vän —
Hon säger att du aldrig, skall komma hem igen.
Men du är dock densamma, för mig som för du var.
Och Gud shall dig belöna, om du mig svikit har.

5.

Jag hundra kronor sparat, allt under åren frå
Dem shall till brottsprägåva, du mer än gärna få.
Jag väntar dig till hösten, jag väntar dig i vår.
Jag skulle kunna vänta, födig i hundra år.

6.

Amen när du kommer åter, du kanske finna skall.
Jag ligge uti graven, och andas blek och kall.
Då skall med kalla händer, jag vinkal mitt adjö.
Gud frör den som glommer, sin lilla färlemö.

Mallgårds i

Hätkog den
9 Jan 1938

Haraldst. T. inb.

52. Den nya och gladaste bevaringsvisan.

1.

Det har ju alltid varit gammal sed, fallera
 En rolig visa sjunga på var ned, fallera
 Och som vi glada pojkar är i år, fallera
 Så ska vi sjunga den på "nullen gai", falleratally
 Så ska vi sjunga den på "nullen gae", fallera.

2.

Ty denna är en glad och livad ned, fallera
 Den glada pojkar finns i varje led, fallera
 Der glada pojkar finns i varje led, fallera
 Derför shall mökt gå liksom en dans, fallera
 Och bågarn shall vi tömma hos fru Glans, falleratally
 Och bågarn shall vi tömma hos fru Glans, fallera.

3.

Ty där får man allt vad som man vill ha, fallera
 Påd öl och kaffe, detta som är bra, fallera
 Men lilla supen få vi ej gunas, fallera
 Men väl är det den finns i Borås, falleratally
 Men väl är det den finns i Borås, fallera.

4.

Hurmt befäl vi ha ett hundratal, fallera
 Från översten allt ned till korpralen, fallera

Ty glada är de varenda själ, fallera.
 Vi derför hurra shall för vårt befäl, falleratally
 Vi derför hurra shall för vårt befäl, fallera.

5.

Och skulle Daggen "länge mucka grål, fallera
 Då får han bedja för sin arma själ, fallera
 Ty knallhattar på lager ha vi då", fallera.
 Och derför shall vi också knalla på, falleratally
 Och hornen av varenda "bagge" så, fallera.

6.

Ta kronans kost man bör ej klaga på, fallera
 Ty stark och ärlig man gött man leva av, fallera
 Och här man derfull peningar i sin pura, fallera
 Då kan man leva gott liksom en kung, falleratally
 Blott man har schaber uti sin pura, fallera.

7.

Men tänk om kronan ville oss bestå, fallera
 En mullig, stilig jätta då och då, fallera.
 Då skulle mökt gå med raska tag, fallera.
 Om vi blott finne en varannan dag falleratally
 Då skulle mökt gå med raska tag, fallera.

8.

Fian stan varit glada flickor gå till oss, fallera.
Men dem far ~~och~~ selkevåra ve, förstas, fallera
Och om vi skulle räka någon ta, fallera
Det blir en så'n som inte di vill ha, falleratally
Och den vill ingen annan vara ha, fallera.

9.

Nog komma jänstor ifår Stark och Kind, fallera
Men di försvinna som en vuvelwind, fallera.
Ty lyckas man på hoden fånga en, fallera.
Så komma sio våra om vart den falleratally
Så ensam kan man aldrig få han en, fallera.

10.

Virst är man ej på mötet pröbengör, fallera
Men blir det allt för många om en för fallera
Då misstas man och smaken för kurtis, fallera
Och vill ej vara med om slik ex'er, falleratally
Och vill ej vara med om slik ex'is, fallera.

Häskog den 10 Jan
Hans Lövström

53. Westermarks bekikade och lustiga resaföbi
Norrköpinge

Sig Westermark till Norrköping sig begav.
— bullefille, bullefille, sig begav —
Sed fäget, men fänkt ej där stiga av.
Bullefille, bullefille, bom.

2.

Och "Norrköpingensör" de glodde, så att
det regnade i dem så det var beratt.

3.

"Han kommer! han kommer!" "Hem kommer-O, säg"
"Jo, store herr W-mark han hit är på väg!"

4.

Borgmästarn och rådet var med, det är klart
som katten på rättan de njöt' uppenbart.

5.

Tiskalen och häradspördingen lidén.
de gingo och neder åt saltängsrätén.

6.

"Vad är det(de sad) kommer, kungen kanske
med fäget att så mycket folk man får se:"

7.

"Visst inte, men det har, rapport kommit hit,
en "stor man har tänkt att här göra visit"
8

Han lade i lådan sin portemonå.
och brätte östgötskt: "Äf faran i da!"
9.

Smart statsdelen fylldes av, Norrköpingsbor
Och faran ibland dem var gräsligt stor.
10

"Kan fri man ej åka (en, röst sade da)
va' faran ä' detta att gafa upp?"
11.

Det hör ej. Han holl om sin, portemonå
och skrek: "Hif vi vandrat att honom få se."
12.

Och såget det kom - Och en, ryssning det gick
bland gapande hopen vid Westermarks blick.
13

Och ut stack hans nära igenom kuper.

"Håll häft och stå stillt att vi nu matte se'm!"
14.

"Här sitter den mannen, bekant ifrån Jön.

Och sedan uti alla världens hörn.

15.

Närgångna dektivar nu frängdes att se.
Men han satt dock lugn i sin lugna kape.
16.

"O! ber han så ut (sade folket till slut,
den mannen, som bladerna på hubbat ut.)
17

Och såget det stante, men han svegs av,
till friare arter han hän sig begav.
18

"Vi trodde att han skulle stanma här kvar
ni smickra oss, kika på boken en här."
(Författad i anledning av händelsen i Norrköping i jan 1901.)
Helsing. 10 jan 1938
Helsing. 11 febr 1938
54 Om blett jag får din kärlek.

Om blett jag får din kärlek, ej mera jag begär
ty kärlek endast knoppen är,
Som blomman mig bekär.

Och därför all din omsorg giv åt knoppens späda liv.
Den blomman som med praktslog ut
Ur knoppens gömma vecklas ut, den är beständigkeit.

D. S.

Metarn B.

Jag ville för er omtala ett turigt äventyr
Som hänt en person som kallades Metarn.
När han var lite glad så tog han sig ett bad
Och när det en gång hänt ska' ni höra.

2.

Det rannades den morgon som skral för ^{vär}Metar
Det skulle bli hans sista här i livet.
Men som han myklor var så ville han bli kvar
Till dess han sig en fylla fått var givet.

3.

Ceh mer och mer han malkades det kom där näcken bor
Mot övreskrön farben ökar han i täcka.
Så säger han adjö till var en vänskap stor.
Och tog ett hopp från kajen att sig dränka.

4.

Men medvet börjar svika hem stekaren till slut
Och tiden den var ännu inte kommen.
Där låg en båt vid stranden, det bara den kom
Så släppte han i båtarna försomma.

5.

Han blev han snart uppdragen och kom på land
Och började att springa ifrån båten.
Han blev så radd för vann ja som för själva Plan
Och nu så springer han omkring i staden.

Hästholmen 10 Jan 1938

Baralettsmung

56. Utliggare - Viran

1. (Melodi) "Viran" sålde varia komma ut i sk

Jag är en fattig yngling som ner vid blyggsonen går
Från morgon och till kvällen och bara sitter på
Vår andra de arbeta och bråta dagen läng
För mig finns inte göra, jag går min jämna gång.

2.

En bella kan det stända ibland jag tjäna får.
Och då jag går och tar mig en lika styrkefar.
Den är jag nöjd och glader som jag aldrin blivit
Och känner mig ej leden förr natten stunder till.

3.

Det är så smärt om purrum uti vici huvudsga,
Att mängen fattig yngling, som ej till hyrnan har,
Hon får en liten skudda att kasta sig uppå:
Hon får lätt mängen brandvakt runt hela spaden

ga.

Till ett hotell det hände, jag kom mig för att gå,
Mig strax en flicka möter, som frågar hur jag mår
"Jo jag vill bara ha enig ute ro i natt,"
"Jag har vandrat brandvakt, och känner mig en natt."
5.

"Det finns en väg i köket, där ligga ni kan gå";
Så svarar denne flicka, som ute dörren står
"Men först får ni besluta och sen ni slippa in.
En kvinna skall jag vara," hon säger glad i sinn.
6.

Cet så i givna drömmar fördjupad jag där står.
Men physka undersöker om kassan den förslar
"Nej jag har blott tolk är att slappa till i natt.
Men hoppas att få låna av dig min lilla skatt?"
7.

Hon ropar på "vaktmästaren" en karl med turvig min,
"Här står en gammal syndpalt som ej får slippa in
Ty han har inga pommianer och schäfjig är han klädd
Och därför kan han brandvakt få gå i denne källa."
8.

Så under biden undan och klockan hon slår tolk,
Som brandvakt har jag hunnit till Gustav Adolfs föd

När ingenting passerat som ståta kan mitt lugn,
Så vändar jag på benen och tar en annan rund.
9.

Vad är det för ett ljuslon, som bländar mig ja?"
"Jo det är fotell Reisen och där är båt i trakt." kryp?
Båt sjöd det i mitt öra, då jag till Skeppbron kom
Det var en annan brandvakt som gjorde där sin rund.
10.

Ja den bin lemnadsbana har bojat sason jag.
Får nog agera brandvakt på mangahanda slag.
Men om vi är eniga och samlas i en hög.
Så bildas vi förening, och får en stor tön.
11.

Nu sluter jag minvisa som sanning är uti
och önskar att det bliver en ändring i mitt liv.
Ja, nästa gång jag skriver, jag då omtala till
Ker allt har blivit ändrat, blott lyckan räcker till.

Harald Winberg den
16 Dec 1938.

57.

Attentatetå kejsarinnan Elisabeth av Österrike.

September den 10de 1898

(Melou), Elverborgsvisan

För er en sång nu sjunger jag
 Så remodsgill uti sitt slag.
 Om kejsarinnan, så huld och god,
 Från Österrike, som lätt sitt blod.

2

En anarkist var den mordaren
 Som kallt utförde ogerningen
 Det var i Schweiß attentatet hänt.
 Hon för sin hälsa då dit antänt.

3.

Från sitt hotell ut hon skulle gå
 Hon bliver slucken i bröstet då
 Utav Luccheni som genast sprang
 Polisen honom dock snart uppham.

4.

Sedan blev han dagen uti förvar
 I fängelset fick han stanna kvar
 Han utan krocken erkänt sitt brott.
 Och hovstadsrättet det blev hans lott.

5

Och Luccheni det namn han bar,
 En anarkist, bland varsta var.

Han vor att mörda en var regent
 Som fara på jorden, och Sud hussaint.

6.

Den unge mannen var fingo är
 Försnygd i grynhed och ondsko svär.
 Och för sin gärning var han ic gläd.
 "Väl var hon dog," så fråkt han sad.

7.

Det mordet som han har begått.
 är skändligast bland många brott.
 En kvinna var hon, så ädel, mild
 Och som furstinna en mönsterbild.

Mslog den 11 Dec 1938
 Harald Alinberg

58

CHANDSFÖLICKAN

1.

På Öland bodde en flicka skön,
 Den alldra vackraste av sitt kön.
 Till äktenskap stor lust hon hade
 Och därfor en gang så här hon rade:

"Skall jag då aldrig få gifte mig,
När alla andra de gifte sig?"

Hitt leva ensam det är besvärligt.
Ja! understundom det är förfärligt.

3.

Till sfaden för hon så nätt och grann
För att sig skaffa en akta man.
Men den ska' kunn ha fatt på karar
Som utan penningar kan lura karar.

4.

Men sad' Maria och tankt ut:
"Jag vill ej hava en arbetsfrut."

^{Nj}ej! on baron eller lärd magister,
Som ej mot flickor sig visar bistår."

5.

Och herrar svärma kring Glans mö,
Som flugor svärma kring sockerlön:
Skomakarbetar och livslabantar
Och skräddarbästar bland sergeantar.

6.

Till slut hon valt en baron så rar,
Hon han blev lurad, den ståkars kar:

Han trots Mari ägde - frestli buren,
Och han var fäffig, som bana - buren.

Härkog den 17 Dec 1908
Harald Österby

59. Jag vet en flicka, som heter Anna.

Ja, vet en flicka, ^{och hon} heter Anna
Och hon har två ögon så blå och så granna
Och hon har en panna så snövit och klar,
Och hon har en mun så myrig och rara

2.

Hon är som en älva, på logen i svängen.
Hon är som en vissa med räfsan på ängen
Och flink som en åla i köket hon är
Och skrattar det gör hon åt sitt och besvar.

3.

Och går hon om sommaren till undan att leka
Skrat gossarna bliva om hjärtat så veka
Och rodna i synen och darra i knän,
Ty Anna är munter och fager och vän.

4.

Nog Anna kan poppa, dansa och fladdra

Och Anna kan gryckla och sotighet pladdra
Men djupt i mitt hjärta, så trofast behömt,
Sin älskade gosse, sin enda, hon gämt.

5

Och lycklig den gosse, jag högt det förkunn,
Som ödet en rådan en flacka förvarnar.
En gudarnas gunstling det är han försann
Och jag ville önska, att jag varer han!

60

Kreditens visa.

Mattigades den 11 Dec 1913
Hans Löwius

Jag är krediten var jag finns
I hela världen, som en prins.
För länge fingrar man dock har.
Man griser ej krediten.

2

Vad har jag för att jag gjort godt.
nej, bara otack är min lott.
Ett mystigt öknamn har jag fått.
de kalla mig för kritan

3

Men jag shall skrifa eder jag.

samt med en ny brytningsslag
Och även jag leverats en dag.
Sök sedan upp krediten.

Dag som föret
to U.

61 Den trevligaste Amerika-Visan

1.

Bröder, vi bo längt ifrån: över stora havet.
Skada vi Amerika på den andra stranden,
Fr det icke lättig! Heck jo det är föjdeligt.
Skada att Amerika,;; ligga shall så långt ifrån.

2.

Bergen, är av idel guld, marken utav socker,
Träden är av flickor full, ideliga dockor.
Fr det icke lättig! Heck jo det är föjdeligt.
Skada att Amerika,;; ligga shall så långt ifrån.

3.

Haren springar rundt omkring varit man vill sig
Detta är en livlig king, det har ingen årda.
Fr det icke lättig! Heck jo det är föjdeligt.
Skada att Amerika,;; ligga shall så långt ifrån

4.

Punsch och vin der flyter ner, yö och åtar fulla
 Flickorna de ga på med, sycka om att rulla,
 Är det icke löjligt? Heck jo, det är föjdeligt.
 Skada att Amerika, i; ligga skall så lågt ifrån.

5.

Önskar man sig en av dom, sätta så fai man fyra fem
 Som så vänligt smilar och åt ängen itar.
 Är det icke löjligt? Heck jo det är föjdeligt.
 Skada att Amerika, i; ligga skall så långt ifrån.

6.

Blommor bredvid vägen stå, frid och burkar fulla
 Nog där finns att plocka, blott du vill dig bokta
 Är det icke löjligt? Heck jo det är föjdeligt.
 Skada att Amerika, i; ligga skall så långt ifrån.

7.

Hek o! Den som varer blott i det landet, sydda
 Så jag skulle genast där bygga mig en hydda
 Är det icke löjligt? Heck jo det är föjdeligt.
 Skada att Amerika, i; ligga skall så långt ifrån.

Mattgårds i Herkog den 11 dec 1938
 Harald Ljunberg.

62 Gardist- och luftarevisa.

1.

Om vira jag för er nu sjunga till.
 Om ni som mången lyssnar till.
 Hittiflена Kronan är ett urett liv,
 Ett liv i Bacchus, lathel, slagsmål, kro.

2.

Jag tjänat gardist i fyra länge år,
 Innan ett är jag arne tjäna fai
 End give att den skrede fram,
 Så jag blev fri från dessa hårda band!

3.

Så, folket här misshandlas liksom ejur
 Och ~~är~~ innespäras i en kolsoart bur.
 Där icke solens skiva lysa kan
 Och vi som fångar icke se varann.

4.

Jag röp mig full och sedan var det slut
 Jag i arrest skall lära veta hat.
 Jag sitter nu här inom las och bom.
 Och ni kan tänka att min tid är lång.

5.

När korporaten kommer dörren till.
 Och tålen ifrån ögat rinna vill
 Då sänker jag på "vischan" mången gång,
 Och dem där hemma sitta dagen lång.
 6.

När man har fått gardist i några år
 Som luffare man sedan braska får
 Man får en stav och blir en vandringsson
 Och "pikar" lutande på landstryg fram.

Dagen fört
 Här.

63. En söndag i spaden

1.

Nu har jag flankerat kring gator och backar
 Utspottad förfäljlig, så svetten den lackar,
 Och den som har vunnit på färdens i dag
 är ståkert skomakaren, men allts inte jag.
 2.

Jag lednar att damarna längre berköda,
 De mystliga bliva, då moden får råda.
 Frimantliga släktel då bättre? - Ach nej!
 Tyvärr, får jag säga det är det dock ej.

Där stuppar en kerre med benen så smala
 Hett stuppen av arvund begynnar att gala.
 På fötter så långa som palmblad han går
 Till följe av moden som brukas i år.

4.

O, bider! o, bider! Jag säger ej annat
 Ett dårhus är världen och det är besannat,
 Och att jag är medlem i dårhuset här,
 Berusar sig best att bland skaran jag är.

Helsingfors Den 11 Dec 1928
 Karola.

64. Grönskande gran

1.

Grönskande gran, o du härliga minne
 Från en förruinnande barndomens tid
 Kvarstå för evigt för ynglingens sinne
 Som en symbol utav kärlek och fred

3.

Får katt jag ensam i affonens finna
 Sida vid sida med ungmon så kär.
 Kvällen var härlig och stjernornas strimma
 Blänkte i skogen båd' fjärran och nära

Vägen ned stranden se'm lagt sig till vila
 Hitt är så lyft i den mäktiga stund,
 Trasten i furan låt sonerna ila
 Hem till sin make i grönskande bunt.
 Som förfut, H.W.

65. Symmsettornas dragningskraft och Triumfäng. 1.

Vi skulle ansedda bli som noll
 Om ej det varer för fyrtien.
 Men nu vi spela en huvudroll
 I alla möjliga yrken,
 Vem åstadkommer väl radna under?
 Som trolla fram och forrolla kunder
 Mamsellerna!

Här språcken 2.

När språcken söker små äventyr
 Då tar han bums en kalender.
 Upplebar nägon som linne syr,
 Ån hit, ån dit han sig vändar
 Hans skjortärnad sig alltfjönd förtör
 Ty överallt han i som försöker.
 Mamsellerna!

Hur brotton Sundborg och Leja ha
 Till jul med ull, ull dräfiken,
 Det syns på expositionerna.
 Hon vom slar huvudet på spiken?
 Fikrat ha de väl priser flera
 Hon till på köpet man får fikra.
 Mamsellerna!

4.

När Grossis slutat sin "kavekad,"
 Varmod han fångslade massan
 Han galopperade fram var sjud
 Med flera furen i kassan.
 Men varmed skördade han på kungen?
 och såg vem skördade mest på druppen.
 Mamsellerna!

5

Om vi ej funnit gick allt på tak.
 Och industrien blev mager.
 Vi betef är på padronens krok.
 Varmod sin guldfisk han drager.
 Vem männe nåt hans kredit förgyller
 Och såg, vem dor ni hans kassa fyller.
 Mamsellerna. Dag von föret H.W.

66. Den vittlockanta inga Pintoropapun № 2.

1.

Det finnes en gärd uti Sveriges land.

Bulle-fille, Bulle-fille, Sveriges land.

Som väld är berghad från strand och till strand

Bulle-fille, Bulle-fille. Bom.

2.

Där sönar en fri med en herrskaremin!
Som styr och regerar som sjövaste kin.

3.

Och fjänare har hon från söder och nord
De flesta dock naras från Tysklands fjord.

4.

Lång nära de få, när de sit komma upp,
Och ställa med första tillbaka sitt lopp.

5.

Ton kammarjungfru så rymde en gång.
Och fög över planket fortvistat ett sprang

6.

Och fun stod i förröret och rympningen såg,
Och sände ut kartor och hundar, ett fajz.

7.

Se jungfrun skulle gråpa, men lätt det ej gick.

Hon rymde och dansmannens bisell hon fick
8.

Så rymde det folk både mätter och där
Ett gräseligt liv uppå Ljungen det var.

9.

Och arrendatorer de pinades sâ;

Att de ifrån hem och från mark måste gå
10.

Hon pinade alla som fanns i dess vald
En var fick nog veta till vem den var sâld.

11.

Och Pintoropapun numre sâ blev till slut
hon kallad. Det namn flög i bladena ut.

12.

Och ubålalad blev hon, ja, så det förstår,
Om "Ljungen" och "Ljungfrun" nu höra man sâr

13.

Processer hon hade i hundradetal.

Till hängsel uppfylldes den rättegångsal.

14.

Om djurplågeri och om folk som fâtt spö.

Som ej fäst sin lön och av svält höll på att dö
15

Om åkrar och ångar om läs och om hem
Höns, pigor, drängar - allt brökades om.

16

Ej frid fanns på Ljungen, ej miltvist omkring
Och alla ting' ranna och krypa till ting.
17

Långt hettre med frid i en stuga jag satt.
Hon ofred i slottsvall både dag och i natt.

18

Vad icke den pun med sin spira förmått
Hon fysk fogdar ägde, som hättre författ.
19.

Ej munkor hon sålte, det säges med fog
Det enda hon sålte, var - hunden som dog
20

Den hunden blev jordad med pomf och med stift.
Och följer till graven med jammar och gråt
21

Två hundraade kronor det kostades på
Den hundens begravning - Ej snål var hon då

22
Hon mjölk hon födryrat från sitt mejeri
Och far in den till mörktigt pris skulle bli.

23.

Hva lit hon den runna (Python var ej öm.)
Mångfälunda läter i Mofalasfröm.

24.

De fattiga gråbö vid slikt slöseri.
Var slockmen gick mjölkvit dess stugor förbi

25

Hellf detta och mera den kvinna fört ut.
Bulle-fille, Bulle-fille, kvinna fört ut.
Som lever i vägen till seklornas slut
Bulle-fille, Bulle-fille, Bon.
Åtkog den 11 Dec 1938

Harald Künberg

67. Luffarensvisa i dansstugan,

Så dragar vi framåt från stad till stadt.
Hejom, fejom faller allora,
Och därtill har jag nu blivit så van
Hejom, fejom faller allora.

2.

Tar sprucken är fräckan och fin kupper ut. Hej etc.
Och knappast jag eger den minsta plats. Hej etc.
3

Dock likväl jag vandrar den vägen fram. Hej etc.
Med knappen höjd utav landsvägens damm. Hej etc.
4

Hen när som att jag till grebban skaga. Hej etc.
O jös, hva' jag ska vara språttor da'. Hej etc.
5

Ja rocken och byxor av myark mod. Hej etc.
Och hatten hög och blank lädersko. Hej etc.
6

Och sedan så kliver jag till henne in. Hej etc.
Men o, va hon skuker! Jös, va du ä fin! Hej etc.
7

Så styra vi kosan till dansstugan fram. Hej etc.
Då ledor jag henne gladt invid min barn. Hej etc.
8

En spelman sätter sig ned på en pall. Hej etc.
Han drager, Det läser; O jy vad det snall. Hej etc.
9

Och sedan så tager jag grebban i famn. Hej etc.

Samt dansar omkring under munkets glam. Hej etc.
10

Och se in som de blia, och se in som de glo. Hej etc.
Håll uppå min hatt och på mina sko. Hej etc.
11

Så styra vi kosan gladd till väst hem. Hej etc.
När manen den lätta ifrån himmelen. Hej etc.
12

Och vill ni nu veta vem det berättat här

Hejom, sjiom, faller allra,
Så här det en fuffare som sing landet far
Hejom, sjiom, faller allra.

Dag zome föret thit

68. Amerika-visan: Vi skulle vara dommen
1.

Vi skulle vara dommen och gav oss sedan ut.
Som fogeln har bortflygan när sommarn är slut
Han kommer en gång åter, när våren strider fram.
Men vi få aldrig skada väst Fosterland.

2

Vi dankte att forlja det sista livets slut.

Liksom att komma längre än Herren statet ut
Vi reste ifrån Sverige med nägot övermod.

Vi kände ej det oöde, som för oss där ute stod
3.

Här fälas och skryfas: I fan' ju må så vät,
Här fättas eder inte till kropp, ej hället själ.
Det fick man sedan finna, hur man bedragen var
När hungern kändes komma som icke vickspur
4.

Och när vi seglat en vecka eller föra:

Ett mörker däcket följe, och kredde sig dämpa.

Vi kunde ej se varandra knyft andas eller gå
Det var en fastlig plåga för stora och för små
5.

Snart sbyrdes kurs åt söderp till söders varma
Där solen sänderbrände var bleka, magra kind.
Nu klagas och nu gråtes, men ingen lindring var
Ty solen nu här brände, så skarp och het alk klar
6.

Nu blev en ömkling hunger, med sorg och gråf och
En jämma, som sig fränge till himlens höga sky
Och döden fastlig harjar på folket inom bord.

Man ser de döda kastas i havets vilda flod.
Ett är det nu ^{vät}

Ett är det nu som gråter mitt hjärta till min död
Att se de arma barnen här gråta efter brod
Vi kunde dem ej hjälpa, ej lindra deras nöd.
De måste nu få gråta och sedan därpa* dö.
8

Här finns ^{vät} och ett hjälte som var av häda
Jag ryster när jag nämner den engelska kapten
Liksom ett djur i skogen, som rovet gupper an
Det var ett djävuliskt foster, han var av själwest
fam
9.

Vi såg nu ganska tydligt och det är även nog
Att han med flit och vilja oss ejper livet sfood
Att bringa oss till döden, det var hans högsta
Det adjuret had' gripit ett ror från boras kust
10.

Och när vi åndkätig travat till Quebecstranden
Där möter oss koleran där sjupper. månglu man
Där var en rystig jämma med kvinnor och med män
Ty alla lågo syka och bars i land med sång
11

Om någon förr ha skadat de mänster som var där
 Han hadde räkert vägat ej de deramma var
 Se de förfallna troppar med blekhet uppå kind
 Och ögat uti pannan, fördunklat, fallit in

12.

O! Herr Gud bewara var men' ska på värjä jord
 Att de sig ge i fara och fro apostlars ord
 Det är ett kylningspulver att här få taga in
 För dem som annars resa, och ha ett dlyktigt sinn.

Härkog den 12 Dec 1928

Paralövslinburg.

69.

Fälsnings-offician

Kamrat! soldat.

I fälsningshårn är jag-

Och det nog även synes på mina milda drag

Jag är en fälskad kvinna

Som nog envar han finna

På mitt singlingsglasning,

Men det gör ingenting.

2.

I stård! Insnärd!

'Det är gunas envar:

Och kläda sig det gör' de blott för en vacker Karl.

De likna mest en apa.

De själva om sig skapa.

Abed singlasingsingsing,

Men jag gör ingenting.

3.

Ack ja! De ha,

Och häret avklippt ä!

Det är ju rent föskräckligt att spöka ut sig så

Jag ringigt för dem bavar,

De ju i synden svavar.

Abed sitt singlingsglasning,

Men jag har ingenting

4.

Ack nej! Min van!

For sådant akta dig

Jag har ej någon lugg jag; nej! Gud beware mig

Jag är en fälskad flicka

Ej under lugg till blicka

För singlasingsingsing.

Det gör väl ingenting.

5.
Så rak! Här bok.

Det är jag nog försant.

Men därför avancerar jag snart och till tijneat

Vi få ej stoppning här.

Nej, vi gå fram i sät.

Förutan sing lasing

Se, jag har ingenting.

Och här! Jag är.

Som mig matkuren gjort.

Jag, vet ni, vänner, annars så bygges jag allt stort.

Det är ju alls ej ärlig!

Het, nej, Sud, så förtaligt.

Hitt ha sing sing lasing.

När man fått ingenting

Helt rast! Till sist!

Jag beder eder nu:

Kop stödsropet här av mig; jag tar ej sju för du

Nej, sista herre illa

Tyck därför inte illa

På mitt sing sing lasing

Det gör väl ingenting

8.

Fareäl! Fareäl!

Jag tackar för er nåd,

Jag hör i salen skallar en dumdrande applåd,

Jag tackar samt er välsignar

Men snart av förtjot dagnar

I singlasingsing sing

Men det gör ingenting.

9.

Till sist! Förvisst.

Ett pack jag nu frambrän

Till eder alla sammen, som lyssnat till mig här

Men snart nog sanger lysnar.

Fast vi så gerna lyssnar.

Till sing lasing sing sing.

Se in här ni ingenting.

Öskog den 19 dec 1938

Harald Wirtberg.

70. Japansiska och Kinesiska kriget

Här du hört det dundrat uti Kinas rike?
 Japanser hemsökt det med krig och brand.
 Kina härjats grymt av motgång utan like
 Klagan, gråt och jämmer töts från strand till strand

2.

Själva "rolens bror" darrat uppå kronen
 Kunde icke hejda Japans segerhår.
 Overallt han hotas utav fältkanonen.
 Och av många tusen ledbrande gevär.

3.

Sorg och skräck och klagan hörs från Pekingskolan
 Själva kejsaren flytt från kejsarborgen där,
 Japanser rycka runt om hela raden
 Och de sambas dit med hela deras här

4.

Kinas trupper göra mystri och hastा
 Vind för väg åt alla världens fyra hörn,
 Och befälets rop de lyda ej, de kasta
 Sina vapen bort. De fäkt en gruvlig torn.

5.

Arma folk! Hur shall nu deras öde bliva
 Kejsarn maktlös är och landet i uppor.
 Japansen fördे icke nog sig give.
 Han Korea tager, ifrån "rolens bror".

6.

Höyst det far han punga ut i stora hopar,
 Japan vill ha krigssättning för sitt råg,
 Alla Japans fångar och på fruket röper
 Kinas Stora rike hänger på en väg.

7.

"Japans Nottiske" kallas högsta generalen
 Som haft högsta rollen under detta krig
 Han nog sig att Kinas här var nästan galen
 Sammansatt av harar, hög och låg för sig.

8.

Många tusen man ha satts i den striden
 Kriget var förskräckligt för de båda land.
 Skam det var för verlden, skam det var för fiden
 Här predika "fred" ej lycks verka ej ett grand

Malgaids i Glrksg
 13 Dec 1958 Harald Winberg.

ant

Register:

1. Förargas ej på mig.
2. Bläklädda flickor.
3. Den övergivna.
4. Vem sjunger jag för.
5. Fågelnasvisa.
6. Eriks och Anna.
7. Snön.
8. Den fattige spanjoren.
9. Hälga det till mor.
10. Axel och Hilda.
11. Ljungby horn.
12. Krigarens dröm.
13. Den fattige spanjoren.
14. Den ensamma flickan.
15. Titanic undergång.
16. En flickas varning.
17. A.B.C.D. kunde jag se.
18. Ester och Axel.
19. Finska Sjömansbrudar.
20. Sjömansbruden.
21. Kors på Idas grav.

sid. 22. Emmas första kärlek.

1. 23. Jungfrun och sjörönnen.
2. 24. Ballarevisa.
5. 25. O! kärlek, tywa lågo.
6. 26. Kärleksvisa Kel.
7. 27. Farväl.
9. 28. Vi hurra för den resan.
12. 29. Myrtenbruden.
13. 30. Fiarevisa.
16. 31. Falske öven.
18. 32. Bergensfjärna.
21. 33. Lofpranker borde aldrig finnas till.
23. 34. Åtkenstapsfrågan.
25. 35. De rökande smällningar.
27. 36. Soldaten är hans flaska.
29. 37. Den gamle krigaren till sin son.
32. 38. Kvällen.
34. 39. En splitter nog Smålandsvisa.
36. 40. Vad vill du.
37. 41. En winteraffon.
40. 42. Den förlorades klagan.
42. 43. En lustig gesällvisa.

13-

47

48

52

53

55

57

58

61.

63.

65.

68.

70.

71.

73

75.

77.

79.

81.

83.

- 44 Affentats - Visan.
 45 Fruhetsång vid Ryska kejsarens död.
 46 Välkommen, välkommen du klara.
 47 Rida rida ranka
 48 Revyglädje 1929 i för
 49 Sofias ungdomsvisa
 50 Herrräkningen
 51 Visan om vännen i Amerika
 52 Den nya och glada bewävningvisan
 53 Westermarks beklikade och lustiga resa förbi Norrköping 107
 54 Om blott jag får din kärlek
 55 Metarn B.
 56 Utebligare - Visan.
 57 Affentatet å kejsarinnan Elisabet av Østerrike
 58 Ölandsflickan.
 59 Jag vet en flicka, som heter Anna.
 60 Kreditons visa.
 61 Den krevligaste Amerika - Visan
 62 Sardib och luffarevisa
 63 En söndag i staden
 64 Grönskande gran
 65 Gymnasterna dragningstraff och grumpång

89. 66 Den viddbekanta Pindorapun nr 2 126
 90. 67 Läffarens visa i dansstugan. 129.
 93 68 Amerika-visan: Vi skulle vara komman 131.
 95 69 Frälsningsflickan 134.
 96. 70 Japanesiska och Kinesiska kriget 138.